

Απρίλης - Μάης
2008
No 144

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η ΝΕΑ ΔΙΕΘΝΗΣ
ΧΡΗΜΑΤΟΠΙΣΤΩΤΙΚΗ
ΚΡΙΣΗ σελ.11 - 12

τιμή: 2 ευρώ

Το άνοιγμα της Λήδρας να γίνει ο...

Μακρύδρομος της Ειρήνης

Ανάλυση σελ. 2

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΟΙ
ΕΡΓΑΤΕΣ ΕΝΩΜΕΝΟΙ

Λήδρας: ο Μακρύδρομος της ειρήνης Κίνημα Επαναπροσέγγισης απο τα κάτω

Του Ντίνου Αγιωματίτη

Το άνοιγμα της Λήδρας ήταν μια σημαντική εξέλιξη με ιστορική σημασία. Όχι μόνο γιατί έφυγε από τη μέση ένα οδόφραγμα που είχε γίνει το σύμβολο της διαίρεσης του νησιού και επανενώθηκε ο Μακρύδρομος ο πιο εμπορικός δρόμος που υπήρχε στο ιστορικό κέντρο της πόλης αλλά περισσότερο για το κλίμα ευφορίας και ενθουσιασμού που προκάλεσε και στις δυο κοινότητες.

Ξαναζήσαμε μέρες από το 2003 όταν για πρώτη φορά άνοιξαν τα οδόφραγματα και χιλιάδες κόσμος έτρεξε να δει μέρη γνωστά και φίλους στην άλλη πλευρά. Έτσι και τώρα, ατέλειωτες ουρές ανθρώπων περίμεναν υπομονετικά για να περπατήσουν τον ιστορικό Μακρύδρομο. Εκατοντάδες πήραν μέρος στους πανηγυρισμούς που οργανώθηκαν για το άνοιγμα της οδού Λήδρας και όλοι εκφράζανε την ευχή να είναι η αρχή για μια οριστική διευθέτηση του ίδιου του κυπριακού προβλήματος.

Αυτό σήμερα για πολύ κόσμο δεν είναι απλά μια ευχή αλλά μια πραγματική ελπίδα. Η εκλογή Χριστόφια, οι δηλώσεις του για τα εγκλήματα σε βάρος των τουρκοκυπρίων και για τις ευθύνες της ελληνοκυπριακής πλευράς για τα γεγονότα του '63 προκάλεσαν την ικανοποίηση και ενίσχυσαν την αυτοπεποίθηση σε όσους παλεύουν ενάντια στον εθνικισμό και για μια ειρηνική επανένωση. Το άνοιγμα της Λήδρας που ήλθε σαν αποτέλεσμα όχι μόνο της καλής θέλησης των πολιτικών ηγεσιών των δυο πλευρών αλλά και των κινητοποιήσεων στις δυο πλευρές ενίσχυσε αυτή την αυτοπεποίθηση.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες έχουμε σήμερα τη δυνατότητα να κτίσουμε ένα κοινό κίνημα ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων εργαζομένων και νεοθαιών, που να μπορεί να παίξει αποφασιστικό ρόλο στις εξελίξεις στο Κυπριακό. Το 2003 μετά το πρώτο άνοιγμα των οδοφραγμάτων φάνηκε ότι αυτή η προοπτική δεν ήταν και τόσο ουτοπική.

Δυστυχώς τότε χάσαμε την ευκαιρία αυτή και δεν μπορέσαμε να μετατρέψουμε εκείνο το ρήγμα στον εθνικισμό σε οριστικό γκρέμισμα του τοίχους της καχυποψίας και του εθνικού διαχωρισμού. Δυστυχώς παρά το ότι υπήρχαν δεκάδες οργανώσεις, και εκατοντάδες ακτιβιστές που δραστηριοποιούνταν σε δικονομικά προγράμματα, η συντριπτική πλειοψηφία

κοίταζε σε λάθος κατεύθυνση. Αντί να κοιτάζουν προς τα κάτω, σε εκδηλώσεις που θα μπορούσαν να συμβάλουν στο κτίσιμο ενός μαζικού κινήματος για επαναπροσέγγιση, συμφιλίωση και επανένωση, όπως για παράδειγμα κοινά μνημόσυνα, κοινές αντιπολεμικές εκδηλώσεις, εκδηλώσεις ενάντια στη χρησιμοποίηση του νησιού μας από τους ιμπεριαλιστές σαν ορμητήριο πολέμου, κοιτάζαν προς την Ε.Ε., τα ΗΕ, τους Αμερικανούς και άλλους παράγοντες που ενδιαφέρονταν περισσότερο να εξασφαλίσουν τα δικά τους συμφέροντα στην περιοχή παρά την ειρήνη και την ευημερία των απλών ανθρώπων στη Κύπρο. Μας έδειχναν το φεγγάρι και οι περισσότεροι κοιτάζαμε το δάκτυλο.

Σήμερα μετά το άνοιγμα της Λήδρας μας δίνεται μια δεύτερη ευκαιρία να κτίσουμε ένα πραγματικά μαζικό δικονομικό κίνημα που να παλεύει για συμφιλίωση, επανένωση και ειρήνη στη Κύπρο. Δεν πρέπει να επαναλάβουμε το ίδιο λάθος με το 2003 – 2004. Σήμερα υπάρχουν ακόμη περισσότερες δικονομικές ομάδες, οργανώσεις, πλατφόρμες, συμμαχίες. Σήμερα υπάρχουν πολύ περισσότερες σχέσεις μεταξύ μας, με τα συνδικάτα, με τα κόμματα της αριστεράς και στις δυο πλευρές. Έχουμε κατακτήσει ένα έστω και περιορισμένο επίπεδο ενότητας. Είναι καιρός να διευρύνουμε αυτή την ενότητα και να συντονιστούμε μεταξύ μας.

Δεν φτάνει ο καθένας να οργανώνει και από μια εκδήλωση και οι άλλοι, όσοι μπορούν και θέλουν απλά να συμμετέχουν και να στηρίζουν. Χρειάζεται να βρεθούμε όλοι μαζί, κόμματα, οργανώσεις, συνδικάτα, πλατφόρμες, ακτιβιστές και από τις δυο πλευρές και να κουβεντιάσουμε γύρω από ένα ελάχιστο πολιτικό πρόγραμμα και ένα κοινό πρόγραμμα δράσης με στόχο την κινητοποίηση όλων αυτών που σήμερα θέλουν να δουν μια ειρηνική επανένωση του νησιού μας μέσα από μια διευθέτηση που να σέβεται τα δικαιώματα όλων των κατοίκων του.

Δεν χρειάζεται να συμφωνήσουμε σε ένα πλήρες πολιτικό πρόγραμμα, δεν πάμε να κτίσουμε κόμμα αλλά ένα κοινό μέτωπο, μια κοινή πλατφόρμα. Μερικά βασικά σημεία συμφωνίας είναι αρκετά για να οριοθετήσουν το κοινό μας στόχο:

- α) ενάντια στον εθνικισμό, τον πόλεμο και τον ρατσισμό**
- β) για συμφιλίωση και επαναπροσέγγιση**
- γ) για επανένωση που να σέβεται τα**

δικαιώματα όλων των κατοίκων του νησιού μας

δ) ενάντια στις ξένες επεμβάσεις και την χρησιμοποίηση του νησιού μας σαν ορμητήριο για τους ιμπεριαλιστές ενάντια σε άλλους λαούς.

Γύρω από τέτοια ζητήματα υπάρχει ήδη μια πλατιά συναίνεση και συνεργασία ανάμεσα σε πολλούς από εμάς. Αυτό φάνηκε σε πολλές περιπτώσεις τα δυο τελευταία χρόνια, όπως στα δικονομικά μνημόσυνα και τις αντιπολεμικές κινητοποιήσεις που οργάνωσε η Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο-Κύπρος, στις αντιρατσιστικές εκδηλώσεις που οργάνωσε η ΚΙΣΑ, στις εκδηλώσεις που οργάνωσαν οι επιτροπές για το άνοιγμα των οδοφραγμάτων.

Μπορούμε και πρέπει να συντονίσουμε τη δράση μας

για να έχουμε καλύτερα αποτελέσματα. Οι συνθήκες είναι ευνοϊκές και στις δυο πλευρές. Μπορούμε φέτος να οργανώσουμε όλοι μαζί εκδηλώσεις μνήμης για τα θύματα των πολέμων στη Κύπρο. Μπορούμε να φτιάξουμε ένα κοινό μνημείο για ελληνοκύπριους και τουρκοκύπριους θύματα των πολέμων και του εθνικισμού, ένα κοινό πάρκο για ελληνοκύπριους και τουρκοκύπριους αγνοούμενους, να καθιερώσουμε ένα χώρο για να συγκεντρωνόμαστε μαζί αντί σε εθνικιστικές συγκεντρώσεις και γιορτές μίσους. Μπορούμε να οργανώσουμε μαζικές κινητοποιήσεις για άνοιγμα και άλλων οδοφραγμάτων. Μαζί μπορούμε καλύτερα, για να παραφράσω ένα προεκλογικό σλόγκαν του Δημήτρη Χριστόφια.

Ας μην αφήσουμε να μας προσπεράσει αυτό το ολόλαμπρο ανοιξιάτικο φεγγάρι και εμείς να μείνουμε να κοιτάμε και πάλι το δάκτυλο.

Η εκλογή Χριστόφια Νίκη των εργαζομένων - ήττα των εθνικιστών

Του Ντίνου Αγιωματίτη

«Πρόεδρος για την φτωχολογία», «πρόεδρος με ανθρωπιά» ήταν τα σχόλια που κατέγραφαν τα κανάλια από τον κόσμο που πανηγύριζε στους δρόμους της Λευκωσίας το βράδυ της Κυριακής 24 Φλεβάρη μετά την ανακοίνωση των αποτελεσμάτων των εκλογών που έβγαζαν νικητή τον Χριστόφια με 53,3%. Πάνω από τριάντα χιλιάδες συγκεντρώθηκαν μέσα και έξω από το στάδιο Ελευθερία για να πανηγυρίσουν την νίκη Χριστόφια με κόκκινες σημαίες, που ήταν «απαγορευμένες» στη διάρκεια της προεκλογικής περιόδου, με τον Τσέ και συνθήματα. Ήταν μια πρωτοφανής συγκέντρωση και ένα ατέλειωτο πανηγύρι χαράς και ενθουσιασμού.

Ταξική Πόληση

Ήταν ένα ξέσπασμα μετά από μια μεγάλη και έντονη προεκλογική περίοδο, που χαρακτηρίστηκε από έντονη ταξική πόληση. Σε αυτή την αναμέτρηση παίζονταν πολύ περισσότερα από το ποιος θα διαχειριστεί την εξουσία τα επόμενα χρόνια. Παίζονταν η ίδια η συνοχή και η ύπαρξη των κομμάτων που θα έχαναν τις εκλογές. Ιδιαίτερα για το ΑΚΕΛ στο βαθμό που ο Χριστόφιας δεν θα περνούσε στο δεύτερο γύρο και θα έπρεπε να επιλέξει ανάμεσα στον Παπαδόπουλο και τον Κασουλίδη. Τελικά ο μεγάλος χαμένος ήταν ο Παπαδόπουλος και τα κόμματα που τον υποστήριζαν.

Ο Παπαδόπουλος πλήρωσε το τίμημα για την εθνικιστική και αδιάλλακτη πολιτική του που οδήγησε σε μια νέα περίοδο γυροπολεμικής έντασης ανάμεσα στις δυο κοινότητες. Μια πολιτική που όχι μόνο έκλεινε την πόρτα σε μια συμβιβαστική διευθέτηση αλλά άνοιγε το δρόμο στους φασίστες της Χρυσής Αυγής και της ΕΦΕΝ να βγαίνουν ανοικτά και να απειλούν εκδηλώσεις επαναπροσέγγισης ή να επιτίθενται σε τουρκοκύπριους που έρχονταν στο νότο. Πλήρωσε ακόμη τις σπασμένες υποσχέσεις για αλλαγή, κοινωνική δικαιοσύνη και κράτος πρόνοιας. Μπορεί τους τελευταίους μήνες και ιδιαίτερα όταν φάνηκε από τις δημοσκοπήσεις ότι τα ποσοστά του άρχισαν να πέφτουν να έδωσε κάποιες παροχές κυρίως στους συνταξιούχους αλλά ήταν φανερό ότι μια τέτοια «δωροδοκία» δεν ήταν αρκετή για να ξεχάσει ο κόσμος όλα τα προηγούμενα χρόνια της λιτότητας και των περικοπών. Δεν μπορούσε να ξεχάσει την αύξηση του ορίου αφυπηρέτησης, τις συντάξεις πείνας, τις ιδιωτικοποιήσεις, τις απολύσεις, τα νέα εξοντωτικά

οράρια. Δεν μπορούσε να ξεχάσει τους ξυλοδαρμούς διαδηλωτών από την αστυνομία σε κάθε κινητοποίηση που αμφισβητούσε τις επιλογές της κυβέρνησης όπως τους αγρότες, τους φορτηγατζήδες, τους κατοίκους των Λυμπίων, τους φοιτητές. Λίγες μόλις μέρες πριν τις εκλογές χτύπησε τις γυναίκες αιτητών ασύλου και αντιρατσιστές διαδηλωτές.

Οι αυτά ήταν που μαύρισε ο κόσμος στο πρόσωπο του Παπαδόπουλου και δεν πέρασε ούτε καν στο δεύτερο γύρο – πρώτη φορά εν ενεργεία πρόεδρος δεν περνά στο δεύτερο γύρο των εκλογών. Η συντριβή του Παπαδόπουλου και της πολιτικής του δείχνει πόσο γευτικοί ήταν οι ισχυρισμοί όλων εκείνων που υποστήριζαν ότι το 76% που ψήφισε όχι στο δημοψήφισμα ήταν εθνικιστές που δεν ήθελαν συμφιλίωση με τους τουρκοκύπριους και μια συμβιβαστική διευθέτηση του κυπριακού. Ο Παπαδόπουλος και τα κόμματα που τον υποστήριζαν έκαναν σημαία τους αυτή την πολιτική και μόλις που κατάφεραν να πάρουν το 31%.

Ο Κασουλίδης που πέρασε στο δεύτερο γύρο μαζί με τον Χριστόφια, πρόβαλε το χαρτί της Ε.Ε. και της προσαρμογής σε όλα με τον σκληρό πυρήνα της Ε.Ε. με τη δικαιολογία ότι έτσι θα είναι πιο αποτελεσματικές οι πιέσεις στην Τουρκία. Προσπάθησε να κτίσει το προφίλ ενός μετριοπαθή και εκσυγχρονιστή πολιτικού με δημοκρατικές και κοινωνικές ευαισθησίες. Δέκα χρόνια όμως λιτότητας και σωβινισμού από τη διακυβέρνηση Κληρίδη στην οποία συμμετείχε ο ίδιος σαν υπουργός, δεν ξεχνιούνται εύκολα. Δεν ξεχνιούνται εύκολα οι πολεμοκάπηλες επιλογές των S300 και του δόγματος του Ενιαίου Αμυντικού Χώρου, ή οι νεοφιλελεύθερες επιλογές όπως το κουτσούρεμα της ΑΤΑ, η προσπάθεια να απαγορευτούν οι απεργίες στο δημόσιο τομέα και πολλά άλλα. Εξάλλου και να ήθελε ο κόσμος να τα ξεχάσει δεν τον άφησε ο ίδιος ο

Κασουλίδης που στο δεύτερο γύρο έπαιξε το χαρτί του αντικομμουνισμού, των ελληνοχριστιανικών ιδανικών και συμάχησε με τον Αρχιεπίσκοπο και τον μητροπολίτη Λεμεσού, που αντιπροσωπεύουν ότι πιο συντηρητικό και οπισθοδρομικό υπάρχει μέσα στην κοινωνία. Σμπάραλισε έτσι μόνος του το πρόσωπο του μετριοπαθή και του εκσυγχρονιστή που έκτιζε τόσο καιρό.

Αριστερή στροφή

Ο Χριστόφιας παρόλο που συγκυβέρνησε με τον Παπαδόπουλο για τεσσεράμισι χρόνια, κατάφερε χωρίς ποτέ να κάνει μια σοβαρή αυτοκριτική, να αποστασιοποιηθεί από τις επιλογές του Παπαδόπουλου και να αξιολογήσει τη ριζοσπαστικοποίηση και την αριστερή διάθεση που υπήρχε μέσα στη κοινωνία. Μπορεί να δήλωσε από την αρχή ότι δεν θα κάνει «σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας» και ότι θα «διαχειριστεί το υπάρχον σύστημα» αλλά την ίδια στιγμή υπόσχονταν στους εργαζόμενους ότι δεν θα αυξήσει το όριο αφυπηρέτησης, θα συζητήσει το θέμα της αποκατάστασης της ΑΤΑ, ότι θα αυξήσει τις συντάξεις πάνω από το όριο της φτώχειας, θα ενισχύσει τη δωρεάν δημόσια παιδεία και τη δημόσια υγεία. Υπόσχονταν μονιμοποίηση των εκτάκτων, ανθρωπιστική μεταχείριση των μεταναστών και πολλά άλλα.

Έκανε συνέχεια αναφορά στην ανάγκη συνεννόησης με τους τουρκοκύπριους και την ανάγκη καταπολέμησης του εθνικισμού. Στην τελευταία τηλεοπτική αναμέτρηση του μάλιστα με τον Κασουλίδη που μεταδίδονταν από όλα τα τηλεοπτικά κανάλια απαντώντας σε ερώτηση είπε ότι πρέπει να αλλάξουν τα βιβλία της ιστορίας για να μάθουν οι νέοι για το πραγματικό αλλά και για τα εγκλήματα σε βάρος των τουρκοκυπρίων. «Είναι καιρός» είπε «να απολογηθούμε στην άλλη πλευρά για τα εγκλήματα και τις σφαγές που διέπραξαν οι εθνικιστές. Πρέπει να απολογηθούν και οι δυο πλευρές». Μια τέτοια τοποθέτηση βέβαια σε μια τέτοια τηλεοπτική αναμέτρηση δεν μπορεί παρά να χαρακτηριστεί σαν ιστορική αφού για πρώτη φορά λέγεται κάτι τέτοιο δημόσια από κάποιον ο οποίος δυο μέρες μετά εκλέχθηκε πρόεδρος.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η νίκη του Χριστόφια αποτελεί ιστορικής σημασίας εξέλιξη και θα αποτελέσει σημείο αναφοράς όχι μόνο γιατί είναι η πρώτη φορά στην ιστορία της κυπριακής αριστεράς που εκλέγεται ο Γ.Γ. του Κομμουνιστικού Κόμματος της Κύπρου σαν πρόεδρος αλλά γιατί συνοδεύτηκε με διακηρύξεις σαν αυτή για τα εγκλήματα σε βάρος των τουρκοκυπρίων και για τις ευθύνες της ελληνοκυπριακής πλευράς για τα γεγονότα του '63 ή όπως τη δήλωσε ότι δεν θα ενταχθεί η Κύπρος στον «Συνεταιρισμό για την Ασφάλεια και την Ειρήνη στην Ευρώπη» γιατί «είναι προθάλαμος του ΝΑΤΟ» και γιατί «δεν θέλουμε να στέλνουμε τα παιδιά μας να σκοτώνονται στο Αφγανιστάν, το Ιράκ και τη Γιουγκοσλαβία». Μπορεί αυτά να ειπώθηκαν μέσα στο έντονο κλίμα πόλησης που προσπάθησε να δημιουργήσει ο Κασουλίδης και οι ακροδεξιοί που τον στήριζαν με τις αντικομμουνιστικές κορώνες τους, αλλά το γεγονός παραμένει ότι αυτές

οι δηλώσεις και αυτή η συζήτηση μπήκαν μέσα στην πολιτική ατζέντα και θα συζητούνται για καιρό.

Με τον ίδιο τρόπο μπήκαν και μια σειρά από άλλα ζητήματα όπως το γεγονός ότι ο Χριστόφιας αγνόησε τις πιέσεις του ΔΗΚΟ και της ΕΔΕΚ στον καταρτισμό του Υπουργικού Συμβουλίου και δεν τους έδωσε τα υπουργεία Παιδείας και Ύμνου που ζητούσαν. Πολύ πιο σημαντικό μάλιστα ήταν το γεγονός ότι αγνόησε τελείως τον αρχιεπίσκοπο στο θέμα της επιλογής του υπουργού Παιδείας. Είναι η πρώτη φορά στην ιστορία της Κυπριακής Δημοκρατίας από την ίδρυση της το 1960 που η εκκλησία δεν έχει λόγο στην επιλογή του υπουργού Παιδείας.

Στα θετικά του Χριστόφια καταγράφεται και το γεγονός ότι άδειασε τον διοικητή της Κεντρικής Τράπεζας που ζήτησε να κοπεί η ΑΤΑ και να υπάρξει περιορισμός των κοινωνικών δαπανών, δηλώνοντας ότι η ΑΤΑ είναι ιερή και ότι την οικονομία τη διαχειρίζεται η κυβέρνηση και όχι ο διοικητής της Κεντρικής Τράπεζας. Είναι σίγουρο ότι πολλοί εργαζόμενοι άκουσαν με ανακούφιση αυτή τη δήλωση όπως επίσης και την εξαγγελία για 14^η σύνταξη από φέτος το Πάσχα, παρά το ότι στο τέλος μετατράπηκε σε πασαχινό επίδομα.

Ο Χριστόφιας κέρδισε τις εντυπώσεις και σε σχέση με την πολιτική προσέγγισης των τουρκοκυπρίων. Ο Ταλάτ που τόσο καιρό κρύβονταν πίσω από την αδιαλλαξία του Παπαδόπουλου αναγκάστηκε να συναντηθεί με τον Χριστόφια και να καταλήξουν σε κάποια νέα συμφωνία και να ανοίξουν το οδόφραγμα της οδού Λήδρας.

Μπορεί αυτά να δημιούργησαν ένα θετικό κλίμα και μια ευφορία αλλά δεν είναι αρκετά. Το ζητούμενο είναι αν θα καταφέρει ο Χριστόφιας και το ΑΚΕΛ να οδηγήσουν τα πράγματα σε μια ειρηνική διευθέτηση που να σέβεται τα δικαιώματα των απλών ανθρώπων και των δύο πλευρών. Αν θα μπορέσει να δικαιώσει τις προσδοκίες όλων αυτών που τον ψήφισαν ελπίζοντας σε μια πιο δίκαιη κοινωνία.

Σοσιαλδημοκρατία

Το ΑΚΕΛ δεν διαφέρει από τα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα που πήραν την εξουσία σε άλλες χώρες. Δεν θα πρέπει να περιμένουμε ότι θα κυβερνήσει διαφορετικά απ ό,τι το ΠΑΣΟΚ στην Ελλάδα ή οι εργατικοί στη Βρετανία. Μπορεί μάλιστα να μην καταφέρει να προσφέρει ούτε όσα πρόσφερε το ΠΑΣΟΚ όταν ανέλαβε για πρώτη φορά την εξουσία το 1980 γιατί το ΑΚΕΛ αναλαμβάνει τη διαχείριση του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού σε μια περίοδο που η κρίση συγκλονίζει την παγκόσμια οικονομία και οι ανταγωνισμοί στην περιοχή είναι ιδιαίτερα έντονοι.

Το ΑΚΕΛ στο παρελθόν συνεργάστηκε και συμμετείχε έμμεσα ή άμεσα με δικούς του υπουργούς σε όλες τις κυβερνήσεις από το '74 μέχρι σήμερα με εξαίρεση την δεκαετία Κληρίδη. Πάντοτε στήριζε όλες τις βασικές επιλογές του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού. Υποστήριξε τον πολιτικό και οικονομικό αποκλεισμό των τουρκοκυπρίων και τους εξοπλισμούς. Υποστήριξε την

ένταξη στην Ε.Ε. και στην ΟΝΕ, ενώ στήριξε ή ανέπτυξε τα προγράμματα λιτότητας αυτών των κυβερνήσεων.

Ηδη άρχισαν να μιθούν για πενταετή προοπτική στην υλοποίηση των προεκλογικών υποσχέσεων τους. Ο Χριστόφιας δήλωσε ότι θα τιμήσει την υπογραφή του προκατόχου του, που υπέγραψε την συνθήκη της Λισσαβώνας, ενώ ξεκαθάρισε ότι δεν θα βάλει θέμα βρετανικών θέσεων. Με τον ίδιο τρόπο είναι σίγουρο ότι θα τηρήσει και τις δεσμεύσεις των προκατόχων του για την παραχώρηση διευκολύνσεων στους Αμερικανούς στον υποτιθέμενο πόλεμο κατά της τρομοκρατίας που μακέληγε τους λαούς του Ιράκ, του Αφγανιστάν και της Παλαιστίνης.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο Χριστόφιας θα προσπαθήσει να υλοποιήσει κάποιες από τις προεκλογικές του υποσχέσεις. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι το ΑΚΕΛ διατηρεί ισχυρούς δεσμούς με την εργατική τάξη, μέσα από τα συνδικάτα που ελέγχει και τις κομματικές ομάδες βάσης. Κάτι που σημαίνει ότι οι πιέσεις δεν πάνε μόνο από τα πάνω προς τα κάτω αλλά και ανάποδα, από τα κάτω προς τα πάνω. Η ίδια η υποψηφιότητα Χριστόφια ήταν αποτέλεσμα μιας τέτοιας διαδικασίας που πίεσε την ηγεσία να την υιοθετήσει και στο τέλος να την στηρίξει με όλες τις τες δυνάμεις.

Η πίεση της βάσης θα είναι εκεί για τον Χριστόφια. Το ίδιο όμως ισχύει και για τον άλλο πόλο, το κεφάλαιο και τους εργοδότες, με τον οποίο το ΑΚΕΛ επίσης έχει ισχυρούς δεσμούς αφού ελέγχει πολλές επιχειρήσεις σαν συλλογικός καπιταλιστής. Ηδη η ΟΕΒ (Ομοσπονδία Εργοδοτών και Βιομηχανών) έχει ζητήσει κατάργηση της ΑΤΑ, περικοπές στις κοινωνικές δαπάνες και αντιτίθεται στη παραχώρηση της 14ης σύνταξης.

Ο «συνδυασμός της επιχειρηματικότητας και της εργασίας» που υπόσχεται ο Χριστόφιας δεν μπορεί να γίνει προς όφελος και των δύο, ιδιαίτερα σε εποχές κρίσης. Μπορεί ο Χριστόφιας να έβαλε Υπουργό Οικονομικών ένα επιχειρηματία με θητεία στα Διοικητικά Συμβούλια των Τραπεζών και Υπουργό Εργασίας μια

συνδικαλιστρια της ΠΕΟ αλλά αυτό δεν είναι αρκετό για να συμβιβάζει τα συμφέροντα των εργατών και των αφεντικών. Ένα από τα δύο θα ζημιώνει για να κερδίζει το άλλο. Η εμπειρία όλων αυτών των κυβερνήσεων έδειξε ότι όπου δοκίμασαν να τα συμβιβάσουν, ο συμβιβασμός στο τέλος ήταν σε βάρος της εργατικής τάξης.

Δράση από τα κάτω

Όσο ο Χριστόφιας θα αντιστέκεται στις πιέσεις των εθνικιστών και των αφεντικών θα έχει τη στήριξη όλων αυτών που την προηγούμενη περίοδο έδωσαν τις δυνάμεις τους για να εκλεγεί. Όλος αυτός ο κόσμος που θηήκε στους δρόμους για να πανηγυρίσει την ιστορική νίκη της αριστεράς δεν θα πάει ετσι εύκολα στο σπίτι του. Θα είναι εκεί για να στηρίξει τον Χριστόφια αλλά και να τον πιέζει για να υλοποιήσει τις υποσχέσεις του. Μπορεί να δείξει ανοχή για μια περίοδο αλλά ένα είναι το σίγουρο, ότι δεν θα περιμένει για πάντα. Αν μάλιστα ο «πρόεδρος για τη φτωχολογία» μετατραπεί και αυτός σε πρόεδρο για τους πλουσίους, όπως οι προκατόχοι του, και στραφεί ενάντια στα συμφέροντα της εργατικής τάξης, τότε είναι σίγουρο ότι πολλούς από αυτό τον κόσμο θα κατέβει ξανά στους δρόμους για να κοντράρει τον Χριστόφια.

Νέοι αγώνες των τ/κ εργαζομένων

Στο βορρά πέντε συντεχνίες αντιπροσωπεύουν τους εργαζόμενους στις διαπραγματεύσεις με την κυβέρνηση σε ότι αφορά στα κεκτημένα δικαιώματα και τις οικονομικές τους διεκδικήσεις. Πρόκειται για τις ΚΤΟΣ (Συντεχνία Τουρκοκυπρίων Δασκάλων), ΚΤΟΕΟΣ (Συντεχνία Τουρκοκυπρίων Καθηγητών Μέσης Εκπαίδευσης), ΚΤΑΜΣ (Συντεχνία Τουρκοκυπρίων Δημοσίων Υπαλλήλων), ΚΑΜΟΥ-ΣΕΝ (Συντεχνία Τουρκοκυπρίων

Δημοσίων Λειτουργών) και ΚΑΜΟΥ-ΙΣ (Συντεχνία Τουρκοκυπρίων Εργατών του Δημοσίου).

Όπως κάθε χρόνο, έτσι και φέτος οι αναφερόμενες συντεχνίες έλαβαν μέρος σε διαπραγματεύσεις με την κυβέρνηση για το οικονομικό πρωτόκολλο. Μόνο που φέτος η στάση της κυβέρνησης ήταν διαφορετική από τη στάση που κρατούσε ως συνήθως. Η κυβέρνηση ανακοίνωσε τόσο στις συντεχνίες όσο και στον τύπο πως δεν πρόκειται να διαπραγματευτεί με καμιά από τις συντεχνίες όσο αφορά τα κεκτημένα δικαιώματα και

τα οικονομικά θέματα και πως τον προηγούμενο χρόνο δόθηκαν αυξήσεις πέραν του κανονικού. Μετά από αυτό οι συντεχνίες άσκησαν κριτική στην κυβέρνηση μέσω μιας διάσκεψης τύπου.

Η αδιαφορία της κυβέρνησης στα αιτήματα των εργαζομένων στο δημόσιο, τα οποία βασίζονταν στις τελευταίες αυξήσεις των φόρων, του πληθωρισμού και την οικονομική ανάπτυξη, προκάλεσε την κλιμακούμενη δυσαρέσκεια των εργαζομένων. Οι συντεχνίες δεν θα μπορούσαν να παραμείνουν απαθείς μπροστά σε αυτή την κατάσταση. Συγκλήθηκαν συνεδριάσεις. Έγιναν πορείες προς το «Πρωθυπουργικό» μέγαρο και προς το κτίριο της βουλής. Έγιναν ανακοινώσεις στον τύπο όσο αφορά την στάση της κυβέρνησης, τις ατασθαλίες και την παράνομη απασχόληση. Όμως ούτε λέξη δεν ειπώθηκε σε ότι αφορά το νεοφιλελεύθερο σύστημα στην Κοινωνική Ασφάλιση και την Αξιολόγηση της Απόδοσης που τέθηκαν σε ισχύ αρχές του χρόνου. Οι απαιτήσεις περιορίστηκαν στα πλαίσια των μισθολογικών διαπραγματεύσεων. Μόνο η ΚΤΟΣ από όλες τις συντεχνίες έκανε αναφορές στην καταπάτηση της βούλησης των Τουρκοκυπρίων από μέρος της Τουρκίας και άσκησε κριτική στις πολιτικές της Αγκυρας.

Υπό αυτή την έννοια, η ενότητα των συντεχνιών κρίνεται ως ανεπαρκής να ανταποκριθεί στα αιτήματα των Τουρκοκυπρίων εργαζομένων. Έστω κι αν η ενότητα αυτή δίνει τη δυνατότητα της κινητοποίησης των μαζών και την ικανότητα να μην αφήνει την κυβέρνηση σε εφησυχασμό, εντούτοις δεν μπορεί να θέσει τον αγώνα στη σωστή του βάση στη βάση του πραγματικού εργατικού αγώνα και της αυτοδιοίκησης. Η κάθε συντεχνία που λαμβάνει χώρο σε αυτή την ενότητα εκπροσωπεί και ένα παραδοσιακά διαφορετικό χώρο. Στις διαδηλώσεις που πραγματοποιήθηκαν τόσο στη βουλή όσο και στην πλατεία Σαράγιονου κάθε συντεχνία άσκησε κριτική στην κυβέρνηση για διαφορετικούς λόγους η κάθε μια. Πρόκειται για μια δομή πολύ απομακρυσμένη από τον συντονισμό των εκδηλώσεων και των κοινών συνθημάτων της περιόδου 2003-2004.

Το Ρεπουμπλικανικό Τουρκικό Κόμμα CTP και ο διορισμένος από την Τουρκική Δημοκρατία και το ΑΚΡ εταίρος του στην κυβέρνηση το Κόμμα Ελευθερίας και Μεταρρύθμισης ΦΡΡ εξαφάνισαν με διάφορους τρόπους τον αγώνα αξιοπρέπειας των Τουρκοκυπρίων. Με την πάροδο του χρόνου κατόρθωσαν να σθήσουν και να ξεχαστούν τα αιτήματα για αυτοδιοίκηση, για επαναπροσέγγιση των δύο κοινοτήτων, για λύση και ειρήνη. Η ηγεσία του CTP εισήγαγε οικονομικά μέτρα και νόμους προερχόμενους από την Αγκυρα (στην ουσία από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο ΔΝΤ) και δίχως κανένα δισταγμό τα υπερασπίστηκε στην παρουσία γραφειοκρατών από την Αγκυρα. Γεγονός το οποίο προκάλεσε μεγάλη απογοήτευση στην τουρκοκυπριακή κοινότητα. Οι συνταγματικές αλλαγές, οι αρμοδιότητες του στρατού στο βορρά της Κύπρου, η διοίκηση της Κεντρικής Τράπεζας από γραφειοκράτες της Τουρκικής Δημοκρατίας, η υπαγωγή της αστυνομίας

και της πυροσβεστικής στο στρατό και η έλλειψη οποιασδήποτε προσπάθειας για απαίτηση αλλαγής όλων αυτών επέφερε την απομάκρυνση του τουρκοκυπριακού λαού από τον αγώνα.

Ακόμα και η τελευταία ενότητα των συντεχνιών πόρρω απέχει από τα πιο πάνω αιτήματα. Παρόλο που μέσα σε αυτή την πλάτφορμα υπάρχει μια συντεχνία όπως την ΚΤΟΣ η οποία προσπαθεί μέσω του τύπου να ευαισθητοποιήσει, δεν έγινε κατορθωτό να τεθεί ο αγώνας στη σωστή του βάση. Επιπλέον, οι διαφορετική παράδοση και πολιτική άποψη κάθε συντεχνίας οδήγησε σε διαφοροποιήσεις των αιτημάτων στη διάρκεια του αγώνα. Είναι γνωστή η εγγύτητα της Kamu-is στο κόμμα της δεξιάς, του UBP. Η Kamu-is απαιτεί την παραίτηση της κυβέρνησης και τη διεξαγωγή πρόωρων εκλογών. Η δε ΚΤΑΜΣ είναι γνωστή ως καθοδηγούμενη από το CTP το οποίο δεν επιθυμεί να μείνει εκτός σε μια περίοδο δυσαρέσκειας των εργαζομένων.

Παρόλα αυτά όμως, ένα πλήθος από 3000 άτομα αφού συγκεντρώθηκε στο Κουγουλίου Πάρκ πορεύτηκε προς το Σαράγιονου εντός των τειχών. Οι διαδηλωτές έφεραν πανό διαμαρτυρίας και συνθήματα κατά της κυβέρνησης και του Ταλάτ.

Πραγματικός εργατικός αγώνας είναι αυτός που διεξάγεται κατά των νεοφιλελεύθερων πολιτικών της κυβέρνησης. Στο βορρά της Κύπρου οι φιλελεύθερες πολιτικές εκφράστηκαν μέσω της ίδρυσης των ιδιωτικών σχολείων, νοσοκομείων, τη ληηλασία της γης, την φορολογική αμνηστία και τη διαγραφή δανείων προς όφελος του κεφαλαίου. Το σημαντικότερο από όλα είναι ο νέος «Νόμος Κοινωνικής Ασφάλειας». Επίσης έχουν παρθεί αποφάσεις για το Σύστημα Αξιολόγησης Απόδοσης, απομένει η εφαρμογή του. Οι συντεχνίες δεν προνόησαν για μέτρα ενάντιων όλων αυτών. Για να μπορέσουν να καταπολεμηθούν αυτές οι πολιτικές του καθεστώτος στο βορρά της Κύπρου χρειάζεται να αντιπαλέψουμε τους φερμένους από την Τουρκία αντιεργατικούς νόμους. Με τους νόμους αυτούς οι εργαζόμενοι χάνουν τα δικαιώματα που απέκτησαν με αγώνες όλα αυτά τα χρόνια.

Η ηγεσία του CTP έχει υπογράψει ένα πρωτόκολλο το οποίο οι γραφειοκράτες της Τουρκίας θεώρησαν κατάλληλο για τη χώρα μας. Το πρωτόκολλο αυτό θα έχει ως συνέπεια την ιδιωτικοποίηση της δημόσιας υπηρεσίας και την παραχώρηση κρατικών περιουσιών στο κεφάλαιο κυρίως το τουρκικό. Οι συντεχνίες μας όμως δεν καταπολεμούμε αυτές τις αποφάσεις ούτε και συμπεριλαμβάνουν στον αγώνα τους την αντίσταση στις τουρκικές παρεμβάσεις στην Κύπρο. Ενώ αν γινόταν αυτό ο αγώνας θα ετίθετο στη σωστή του βάση και επιπλέον η κοινότητα θα ενστερνιζόταν και πάλι το αίτημα «της αυτοδιοίκησης των Τουρκοκυπρίων». Αυτό που πρώτιστα πρέπει να γίνει είναι η δημιουργία των συνθηκών διεξαγωγής ενός αγώνα μέσα σε αυτά τα πλαίσια.

Besim Baysal
Ακτιβιστής του Baraka
Baraka Aktivisti

Κλείστε τα γραφεία των φασιστών

Του Νίκου Αγιωμαίτη

Οι φασίστες της «χρυσής αυγής» και της ΕΦΕΝ με τραμπουκισμούς, γιουχαίσματα και εθνικιστικά συνθήματα προσπάθησαν να αμαυρώσουν την επίσκεψη του Δημήτρη Χριστόφια στο μνημόσυνο του Γρ. Αυξεντίου στο Μαχαιρά.. Με συνθήματα όπως: «Ελλάς–Κυπρος–Ενωση» «Γεώργιος Γρίβας Διγενής» και άλλα εθνικιστικά και εμετικά συνθήματα εξακολουθούν να προκαλούν τα αισθήματα κάθε δημοκράτη και επαναπροσεγγιστή

Το περιστατικό στο Μαχαιρά δεν ήταν έκπληξη. Η αντίδραση αυτών των φασιστοειδών στοιχείων φάνηκε από την ίδια την νύκτα της εκλογής του Χριστόφια στην Προεδρία, όταν οι ίδιοι μαζεύτηκαν έξω από τα γραφεία του Συναγερμού με κουκούλες και φώναζαν τα ίδια συνθήματα και νοσταλγούσαν το πραξικόπημα φωνάζοντας «Πραξικόπημα–Πραξικόπημα». Φαίνεται ότι η εκλογή Χριστόφια τους είναι ακώνευτη. Αποτελεί ένα χαστούκι του κόσμου στις εθνικιστικές και φασιστικές ιδέες γι’ αυτό αντιδρούν για να δηλώσουν την παρουσία τους.

Μία σειρά από γεγονότα αυτό δείχνει:

Μετά το παιχνίδι της Ομόνοιας–ΑΠΟΕΛ επιτέθηκαν με πέτρες και σιδεροροστούς σε αυτοκίνητα τουρκοκυπρίων μέσα στην Μακαρίου στην Λευκωσία, τρομοκρατώντας τους τουρκοκύπριους και προκαλώντας σοβαρές ζημιές στα αυτοκίνητα τους.

Την ημέρα των φοιτητικών εκλογών καμία εικοσαριά κουκουλοφόροι με φανέλες της ΕΦΕΝ και του Αποεή μπούκαραν στο Πανεπιστήμιο Κύπρου στην Λευκωσία, επιτέθηκαν στους φοιτητές την ώρα της καταμέτρησης των υήφων και προσπάθησαν να σπάσουν τις κάλπες και να διαλύσουν τις εκλογές.

Ακόμα στους τοίχους ορισμένων σχολείων έχουν γράψει συνθήματα όπως «1974 θα εκδικηθώ» και άλλα παρόμοια. Μέσα στα γήπεδα ανάμεσα στους οπαδούς του ΑΠΟΕΛ και του ΑΠΟΛΛΩΝΑ κρατούν ανενόχλητοι σημαίες με χιτλερικές σβάστικες .

Όλα αυτά δεν είναι τυχαία ή μεμονωμένα περιστατικά, ούτε ενέργειες κάποιων ανεγκέφαλων, όπως κάποιοι προσπαθούν να τα παρουσιάσουν. Πολλοί από αυτούς που καταδίκασαν τα γεγονότα στο Μαχαιρά και το πανεπιστήμιο είναι οι ίδιοι που με δηλώσεις τους καλλιέργησαν και εξέθρεψαν τέτοια φαινόμενα. Από τις δηλώσεις των εθνικιστών του ΕΥΡΩΚΟ, της Εκκλησίας και των συνδέσμων αγωνιστών της ΕΟΚΑ. Μάλιστα ο σύνδεσμος εφεδρων αξιωματικών που οργάνωνε το μνημόσυνο ούτε φραστικά δεν καταδίκασε τα γεγονότα στο Μαχαιρά. Από αυτούς όμως ήταν αναμενόμενο. Αυτό που συνέβαλε στον να αποθρασυνθούν αυτές οι φασιστικές ομάδες είναι η ανοχή και η κάλυψη που είχαν από την προηγούμενη κυβέρνηση του Τάσου Παπαδόπουλου. Όταν μόλις πριν λίγους μήνες προσπάθησαν να διαλύσουν την εκδήλωση φιλίας και επαναπροσέγγισης για το άνοιγμα της οδού Λήδρας. Η κυβέρνηση του Τάσου και ο ίδιος ο Λιθικός εξίσωναν τους φασίστες, παρά τους ναζιστικούς χαιρετισμούς και τα εθνικιστικά συνθήματα τους, με

τους επαναπροσεγγιστές. Οι ίδιοι τα έβαλαν με όσους καταδίκασαν την επίθεση από τους φασίστες εναντίον των τουρκοκυπρίων μαθητών στην Αγγλική Σχολή. Είναι οι ίδιοι που με απάθεια παρακολουθούσαν τις επιθέσεις σε βάρος των τουρκοκυπρίων, όταν οι ίδιοι φασίστες έσκιζαν τα ελαστικά και έσπαζαν τα τζάμια των αυτοκινήτων των τουρκοκύπριων.

Το γυχροποθεμικό κλίμα μετά τα δημοψηφίσματα, η ανοχή και η πολιτική κάλυψη της κυβέρνησης του Τάσου έθρεψαν και οδήγησαν σ’ αυτά τα περιστατικά.

Τώρα οι φασίστες ετοιμάζονται να οργανώσουν κάμπινγκ στη Κύπρο το καλοκαίρι μαζί με τους άλλους ευρωπαίους ομόλογους τους. Δεν πρέπει να τους αφήσουμε

Καμία ανοχή στους φασίστες. Καμία ανοχή στους νοσταλγούς του πραξικόπηματος ή άλλης συμμορίας. Δεν πρέπει θεθαίως να υπερτιμούμε, αλλά ούτε και να υποτιμούμε την φασιστική απειλή. Δεν πρέπει να έχουμε κανένα ψευδοϊλήθημα του τύπου: «Όλοι έχουν το δικαίωμα λόγου και ελεύθερης έκφρασης» Αυτοί που θέλουν να καταργήσουν το δικαίωμα έκφρασης κάθε διαφορετικής άποψης, αυτοί που θέλουν να καταργήσουν τις δημοκρατικές ελευθερίες και τις οργανώσεις των εργαζομένων, των φοιτητών και της νεολαίας, δεν έχουν κανένα δικαίωμα ελεύθερης έκφρασης και οργάνωσης. Πάνω σ’ αυτή την ελευθερία πάτησε και ο ίδιος ο Χίτλερ για να ανέλθει στην εξουσία. Χαρακτηριστικά ο ίδιος ο Χίτλερ ομολόγησε στα απομνημονεύματά του ότι «Ο μόνος τρόπος για να μας σταματούσαν ήταν να μας τσάκιζαν στην αρχή όταν ήμασταν ήδη μικροί»

Οι φασιστικές ιδέες και οργανώσεις δεν είναι τυχαίες και περιστασιακές. Δρουν και μεγαλώνουν μέσα σε περίοδο οικονομικής κρίσης και πατούν πάνω στην ανεργία, την πολιτική διαφθορά. Αν τέτοιες ομάδες ή οργανώσεις δεν τις αντιμετωπίσουμε όσο πιο νωρίς γίνεται, τότε γρήγορα μπορούν να μεγαλώσουν. Πρέπει να σπάσουμε το αυγό του φιδιού πριν ξεπουλιάσει. Σήμερα οι ίδιες πολιτικές δυνάμεις που υπερασπίζονται αυτά τα «παιδιά» όπως τα αποκαλούν, ταυτόχρονα απειλούν πως: «δεν χρειάζονται πολλοί για να ανατρέψουν μια λύση η οποία θα αφήνει την Κύπρο αλύτρωτη».

Η απάντηση πρέπει να είναι άμεση όχι μόνο στο επίπεδο της κυβέρνησης με το να μη δείξει καμία ανοχή απέναντι σε τέτοιες καταστάσεις αλλά χρειάζεται και άμεση απάντηση σε επίπεδο κινήματος.

Μια τέτοια απάντηση θα είναι η απαίτηση για αποκατάσταση όλων των αριστερών που άδικα δολοφονήθηκαν από την ΕΟΚΑ, όπως ο Πέτρου και ο Μένοικος και δεκάδες άλλοι αγωνιστές του κινήματος.

Πρέπει να απαιτήσουμε να απαγορευτεί το κάμπινγκ που προγραμματίζουν αλλά και το κλείσιμο των γραφείων της «Χρυσής Αυγής» και της «ΕΦΕΝ». Αυτά πρέπει να γίνουν αίτημα των οργανώσεων του εργατικού κινήματος, της νεολαίας, της αριστεράς και κάθε προοδευτικού. Αυτό θα είναι όχι μόνο ένα γερό χαστούκι για τους φασίστες αλλά και ένα σημαντικό βήμα για την ειρήνη στην Κύπρο.

Παιχνίδια κυριαρχίας με το Κόσοβο

Της Μαρίας Χριστοφόρου

Αφού οι συνομιλίες για το παζάρεμα της εξουσίας μεταξύ της πλειοψηφίας των Αθιανών Κοσοβάρων και της μειοψηφίας των Σέρβων δεν οδήγησαν σε κανένα αποτέλεσμα, το Κοσοβάρικο κοινοβούλιο αποφάσισε την μονομερή ανακήρυξη της ανεξαρτησίας του Κόσοβου από την Σερβία. Την κίνηση αυτή έσπευσαν να αναγνωρίσουν οι ΗΠΑ και οι περισσότερες χώρες της Ε.Ε., αναζωπυρώνοντας έτσι τις εθνικιστικές συγκρούσεις και εντάσεις στην περιοχή των Βαλκανίων, και κλιμακώνοντας τον γυχρό πόλεμο μεταξύ ΗΠΑ και ΝΑΤΟ από την μια πλευρά και την Ρωσία που στηρίζει την Σερβία από την άλλη.

Η πρώτη γιουγκοσλάβικη επαρχία υπήρξε το επίκεντρο του πολέμου που εξαπέλυσε πριν από οκτώ χρόνια το ΝΑΤΟ. Για σχεδόν 80 μέρες τα Αμερικάνικα αεροπλάνα χτυπούσαν την Σερβία , στοχεύοντας γέφυρες, εργοστάσια, ηλεκτροπαραγωγούς σταθμούς, ακόμα και τον τηλεοπτικό σταθμό του Βελιγραδίου. Ο τότε Αμερικάνος πρόεδρος Μπιλ Κλίντον και ο πρώην □γγλος πρωθυπουργός Τόνι Μπλέρ δικαιολόγησαν τον πόλεμο αυτό, υποστηρίζοντας ότι 225.000 Αθιανοί Κοσοβάροι είχαν δολοφονηθεί από τις σερβικές δυνάμεις ασφαλείας. Οκτώ χρόνια μετά τους βομβαρδισμούς οι ομαδικοί αυτοί τάφοι ακόμα να βρεθούν. Ο βραβευμένος δημοσιογράφος Ρόμπερτ Φισκ ανέφερε ότι: «Στους πέντε μήνες από το τέλος του πολέμου ο αριθμός των δολοφονημένων Σέρβων έχει φτάσει τον αριθμό των Αθιανών που σκοτώθηκαν στους πέντε μήνες που προηγήθηκαν των Νατοϊκών βομβαρδισμών».

Ο UCK (Απελευθερωτικός Στρατός του Κόσοβου) ενώ συμπεριλαμβανόταν στις λίστες της CIA με τις τρομοκρατικές οργανώσεις, έγινε σύμμαχος των Αμερικανών και του ΝΑΤΟ το 1999 και βρήκε την ευκαιρία να εξαπολύσει διωγμούς εναντίον των Σέρβων και άλλων εθνοτήτων. Τελικά η Αμερικάνικη κυβέρνηση και η Ε.Ε. επέβαλαν την απομάκρυνση των σερβικών δυνάμεων από το Κόσοβο, και την «ασφάλεια» του ανέλαβαν τα Νατοϊκά στρατεύματα και την διοίκηση του ο ΟΗΕ. Η Σερβία σε αντάλλαγμα για την αποχώρηση της απέσπασε την διαβεβαίωση από τον ΟΗΕ ότι δεν θα αναγνώριζε ποτέ την ανεξαρτησία του Κόσοβου. Το 2002, ένα αμερικάνικο ινστιτούτο που χρηματοδοτείται από την κυβέρνηση, ο Οίκος της Ελευθερίας, δήλωσε ότι: «από τα μέσα του 1999, όταν η διεθνής δύναμη εγκαταστάθηκε στο Κόσοβο, έχει λάβει χώρα μια αντίστροφη εθνοκάθαρση. Περισσότεροι από 250.000 Σέρβοι, τσιγγάνοι, Βόσνιοι, Κροάτες, Τούρκοι, Εβραίοι έχουν αναγκαστεί να εγκαταλείψουν την επαρχία».

Την δέσμευση για μη αναγνώριση του Κόσοβου αγνόησαν μονομερώς η ΗΠΑ και οι σύμμαχοι της αναγνωρίζοντας το νέο κράτος. Με την ανακήρυξη της ανεξαρτησίας είναι σχεδόν βέβαιο, ότι αυτό θα οδηγήσει σε εθνικό ξεκαθάρισμα των Σέρβων από την περιοχή. Το δε «ανεξάρτητο» Κόσοβο, βασικά θα

αλλάξει κηδεμόνα και θα ελέγχεται αντί από τις ΗΠΑ, από την Ε.Ε. η οποία ήδη έχει εκεί 15.000 στρατό.

Στις ενέργειες αυτές δεν υπάρχει καμιά ειλικρινείς έγνοια για τους απλούς ανθρώπους της περιοχής. Οι New York Times τον Σεπτέμβρη του 1997 έγραφαν: «Ξεχάστε τα αμοιβαία κεφάλαια, τα παράγωγα και τις εταιρικές συγχωνεύσεις. Ξεχάστε τα διαμάντια της Νότιας Αφρικής, τα ευρωπαϊκά νομίσματα και τα χρηματιστήρια της Ταϊλάνδης. Ο πιο συγκεντρωμένος ανεκμετάλλευτος πλούτος που υπάρχει είναι οι περιοχές του πετρελαιοίου και του φυσικού αερίου κάτω από την Κασπία θάλασσα και τις γύρω περιοχές□.Οι στρατηγικές επιπτώσεις γοητεύουν τους δυτικούς υπευθύνους ασφάλειας τόσο πολύ όσο και τα οικονομικά στελέχη των εταιριών πετρελαιοίου». Τα Βαλκάνια είναι ένα σημαντικό ενεργειακό διαμετακομιστικό πέρασμα. Αυτό είναι που τους νοιάζει. Γι’ αυτό γίνονται όλα αυτά τα παιχνίδια και οι επεμβάσεις. Η κατάσταση όμως σήμερα δεν είναι η ίδια όπως το 1991 ή το 1999. Οι ΗΠΑ θέλησε να δείξει την δύναμη της και να επιβληθεί, όμως έχει φάει τα μούτρα της από την ιρακινή και αφγανική αντίσταση. Επίσης η Ρωσία ξαναπροβάλλει σαν δύναμη στα Βαλκάνια, όπου φιλοδοξεί να ασκήσει επιρροή. Η Ρωσία χρησιμοποιεί τις ενεργειακές της πηγές για να εξασφαλίσει μεγαλύτερη επιρροή στα Βαλκάνια. Έχει κλείσει σημαντικές συμφωνίες με Βουλγαρία και Ελλάδα για την κατασκευή αγωγού πετρελαιοίου και έχει αγοράσει την κρατική βιομηχανία πετρελαιοίου της Σερβίας. Η ανακήρυξη λοιπόν της ανεξαρτησίας του Κόσοβου είναι αποτέλεσμα των προσπαθειών των ΗΠΑ, Αγγλίας, Γαλλίας, Γερμανίας να εμποδίσουν την ενίσχυση της επιρροής της Ρωσίας στην περιοχή, αλλά και για να καταλάβουν ότι η δυσαρέσκεια των Αθιανών από την διακυβέρνηση τους από τον ΟΗΕ. Στο διάστημα αυτό το Κόσοβο μαζί με την Βοσνία, αποτελούν τις πιο φτωχές περιοχές της Ευρώπης, με το οργανωμένο έγκλημα, την πορνεία , την διακίνηση όπλων και ναρκωτικών να κυριαρχούν.

Από την άλλη πλευρά η Ελλάδα και η Κυπριακή Δημοκρατία δεν αναγνωρίζουν το Κόσοβο σαν ανεξάρτητο κράτος για τα δικά τους εθνικά παιχνίδια. Την Ελλάδα την καίει η μελλοπολεμική ονομασία της Μακεδονίας και την Κυπριακή Δημοκρατία, η δημιουργία προηγούμενου που θα μπορεί να οδηγήσει στην αναγνώριση του Βορρά σαν ανεξάρτητο Τ/κ κράτος.

Κανείς στην ουσία δεν νοιάζεται για τις ζωές που χάθηκαν και που θα χαθούν από τις εθνικιστικές εντάσεις και συγκρούσεις στην περιοχή. Η σοσιαλιστική ομοσπονδία των διαφόρων εθνικών ομάδων στα Βαλκάνια, ήταν πάντοτε η παραδοσιακή αριστερή απάντηση απέναντι στις εθνικιστικές συγκρούσεις και τους πολέμους στην περιοχή. Μια τέτοια προοπτική για την ώρα φαντάζει εξωπραγματική λόγω των εθνικιστικών ανταγωνισμών. Χρειάζεται το κτίσιμο ενός τόσο δυνατού αντι–ιμπεριαλιστικού κινήματος που θα είναι ικανό να χτυπήσει και να αμφισβητήσει κάθε μορφή καταπίεσης στην περιοχή και που θα αγωνιστεί για πραγματική αυτοδιάθεση, και ισότητα των εθνικών ομάδων χωρίς τον διαμελισμό της περιοχής σε συννοθύλημα μικρών εθνικών κρατών.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΜΟΥΜΠΑΡΑΚ ΣΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟ

Εργατική “Ιντιφάντα”

Δύο τουλάχιστον νεκροί, εκατοντάδες τραυματίες και συλληφθέντες ήταν το αποτέλεσμα της επίθεσης χιλιάδων αστυνομικών στην Αίγυπτο που την Κυριακή 6 Απριλίου έζησε τη δική της Ιντιφάντα όπως περιγράφουν διεθνείς ανταποκριτές.

Χιλιάδες εργάτες στη μεγάλη κλωστοϋφαντουργία στην περιοχή Μαχάλα θα καταλάμβαναν τους χώρους δουλειάς απαιτώντας εθνικό κατώτατο μισθό στα 160 ευρώ, ενώ ακτιβιστές για τα δημοκρατικά δικαιώματα καλούσαν τον κόσμο να μην πάει την ίδια μέρα στη δουλειά ή στο σχολείο και να συμμετάσχει σε συγκεντρώσεις στο Κάιρο ενάντια στην οικονομική εξαθλίωση.

Η ανταπόκριση ήταν πολύ μεγάλη. Όπως αναφέρει το Ασοσίέιτεντ Πρες, το Κάιρο υπολειτούργουσε και τα σχολεία ήταν σχεδόν άδεια κάτι που αποδεικνύει ότι πολλοί από τα εκατομμύρια των κατοίκων του Καΐρου ακολούθησαν το κάλεσμα για απεργία «κάτι όχι και τόσο συνηθισμένο στην Αίγυπτο». Στην πόλη Μαχάλα οι εργάτες της κλωστοϋφαντουργίας επιδιώκοντας να καταλάβουν το εργοστάσιο βρέθηκαν αντιμέτωποι με χιλιάδες άντρες της αστυνομίας και του στρατού που είχαν καταλάβει από νωρίς το εργοστάσιό τους και ολόκληρη την πόλη. Ακολούθησαν σφοδρές συγκρούσεις στην κεντρική πλατεία της Μαχάλα, που επεκτάθηκαν και στο Κάιρο, και σε άλλες πόλεις καθώς παρά τις απαγορεύσεις χιλιάδες εργαζομένων και φοιτητών βγήκαν στους δρόμους και συγκρούστηκαν με την αστυνομία μετατρέποντας την πόλη κυριολεκτικά σε πεδίο μάχης.

Η αστυνομία ήδη έχει συλλάβει εκατοντάδες διαδηλωτές ενώ το καθεστώς έχει εξαπολύσει ανθρωποκνηνητό στους συνδικαλιστές του «Συνδέσμου Εργατών Κλωστοϋφαντουργίας» της Μαχάλα και άλλους ακτιβιστές. Ανάμεσα στους δύο νεκρούς είναι και ένα παιδί 9 χρονών. Παιδιά που πέταγαν πέτρες στις δυνάμεις καταστολής που είχαν περικυκλώσει πλατείες, πανεπιστήμια, εργασιακούς χώρους φωνάζοντας ρυθμικά «η επανάσταση έχει ξεκινήσει, η επανάσταση έχει ξεκινήσει»!

Αυτές οι εξελιξεις είναι αποτέλεσμα του «οικονομικού θαύματος» της Αιγύπτου, που ενώ αυξάνεται με ρυθμό 7% το χρόνο και με 180% αύξηση κερδών, βυθίζει την ίδια στιγμή την πλειοψηφία των κατοίκων της χώρας στη φτώχεια. Το τελευταίο διάστημα έχει τετραπλασιαστεί η τιμή του λαδιού, έχει διπλασιαστεί η τιμή του γαλακτος με το τελευταίο να μοιράζεται με το δεκάτο με εκατοντάδες ανθρώπους να σχηματίζουν ουρές έξω από τους φούρνους.

Ανεξάρτητα Συνδικάτα

Η οργή του κόσμου έχει φέρει έναν αέρα εξέγερσης από τους εργάτες στα εργοστάσια και τους υπαλλήλους στις κρατικές υπηρεσίες μέχρι τα μεσαία στρώματα. Η οργή αυτή αρχίζει να οργανώνεται καθώς τα πιο μαχητικά τμήματα της εργατικής τάξης προχωράνε στην ίδρυση ανεξάρτητων συνδικάτων σε σύγκρουση

με τα ελεγχόμενα του Μουμπάρακ. Στη Μαχάλα ο Σύνδεσμος Εργατών στην Κλωστοϋφαντουργία μετράει ήδη 2000 μέλη ενώ και οι εφοριακοί υπάλληλοι που έκαναν μια από τις πιο σκληρές απεργίες έσπασαν από τα ελεγχόμενα συνδικάτα.

Το καθεστώς του Μουμπάρακ, ένα καθεστώς κλειδί για τον έλεγχο των ΗΠΑ συνοδικά σε ολόκληρη την περιοχή, στηρίζεται στα «επίσημα» συνδικάτα για να δείχνει ότι έχει λαϊκή υποστήριξη – κυρίως προεκλογικά προβάλλοντας τα επιτεύγματα της «σίγουρης δουλειάς» και του «κοινωνικού κράτους». Αυτά τα «επιτεύγματα» είναι πια δυσδιάκριτα και η εργατική τάξη της Αιγύπτου δεν δείχνει διατεθειμένη να σφιξει κι άλλο το ζωνάρι.

Την ίδια στιγμή υπάρχει μια ευρύτερη ριζοσπαστικοποίηση. Μετά τις περσινές απεργιακές κινητοποιήσεις για αυξήσεις ανά χώρο, έχουν αναδειχθεί μέσα στο εργατικό κίνημα κεντρικά αιτήματα όπως ο εθνικός κατώτατος μισθός και η αλληλεγγύη στους Παλαιστίνιους μετά τα γεγονότα του αποκλεισμού της Γάζας. Η απεργία των κλωστοϋφαντουργών στις 6 Απρίλη συνοδεύτηκε από κάλεσμα της καμπάνιας για δημοκρατικά δικαιώματα στην Αίγυπτο να γίνει η 6η Απρίλη «μέρα λαϊκής οργής». Αυτές οι εξελίξεις ανησυχούν ακόμα περισσότερο το καθεστώς.

«Πρέπει να ενώσουμε τον αγώνα για κοινωνική δικαιοσύνη με την πάλη ενάντια στον ιμπεριαλισμό» είπε στη Συνδιάσκεψη του Καΐρου δέκα μέρες πριν ο Χαμπτην Σαμπαχ βουλευτής της αντιπολίτευσης. Ο Τζεχάντ Ταμαν συνδικαλιστής από το Σύνδεσμο Εργατών στην Κλωστοϋφαντουργία μιλώντας για την περσινή νικηφόρα απεργία τους τόνισε: «Η διεθνής υποστήριξη για τις απεργίες μας είναι πάρα πολύ ζωτική για εμάς».

Να δυναμώσουμε τη συμπάρασταση στον αγώνα των εργατών της Αιγύπτου.

Επικοινωνήστε και στείλτε το δικό σας μήνυμα συμπάραστασης στην Επιτροπή Αλληλεγγύης για υποστήριξη στους εργάτες της Μαχάλα στα 6april08@gmail.com www.6april.blogspot.com

Αντιπολεμική Συνδιάσκεψη στο Κάιρο

Μέσα στη μεγαλύτερη απεργιακή έκρηξη από τη δεκαετία του '40, έγινε από τις 27 μέχρι τις 30 Απριλίου η 6η Διεθνής Συνδιάσκεψη του Καΐρου. Η φετεινή Συνδιάσκεψη χαρακτηρίστηκε από έντονο ενθουσιασμό και αποτέλεσε ένα μεγάλο πολιτικό προχώρημα για το κίνημα στη Μέση Ανατολή ενάντια στον ιμπεριαλισμό, τον πόλεμο και το σιωνισμό, αλλά και ενάντια στο καθεστώς του Μουμπάρακ και συνοδικότερα τη φτώχεια που επιβάλλει η αγορά.

Πάνω από 3.000 αγωνιστές παρακολούθησαν τις εργασίες και τα Φόρα της συνδιάσκεψης, αριθμός που αποτελεί ρεκόρ σε σχέση με τις προηγούμενες συνδιασκέψεις. Δεν ήταν μόνο ο αριθμός, αλλά και το εύρος των αντιπροσωπειών που ήταν εντυπωσιακό: Από την Αίγυπτο: Αδελφοί Μοουσουήμανοι, Νασερικοί, Διεθνείς Σοσιαλιστές, ανεξάρτητοι αριστεροί αγωνιστές, το κίνημα Κιφάγια (φτάνει πια) και πλήθος από συνδικαλιστές από τις κλωστοϋφαντουργίες, το Μέταλλο και τους δημόσιους υπαλλήλους μέχρι τα πανεπιστήμια με τη συμμετοχή καθηγητών και φοιτητών. Αντιπροσωπείες από τα κινήματα όλης της Μέσης Ανατολής, το Λίβανο, την Παλαιστίνη, τον Καναδά, τη Νότιο Κορέα και πάρα πολλές χώρες της Ευρώπης, την Ελλάδα και τη Κύπρο (από τη Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο).

Αν η μαζικότητα ήταν το πρώτο στοιχείο, η αποφασιστικότητα να δυναμώσουμε την αντίσταση σε όλα τα μέτωπα ήταν το δεύτερο χαρακτηριστικό της φετινής Συνδιάσκεψης: Ενάντια στη συνέχιση της κατοχής στο Ιράκ, το Αφγανιστάν. Ενάντια στον αποκλεισμό της Γάζας με πρωτοβουλίες και δραστηριότητες για να ενισχυθεί η αλληλεγγύη στους αγωνιστές στην Παλαιστίνη και το Λίβανο, ενάντια στα σχέδια για νέες ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις στο Ιράν, τη Συρία.

Το κίνημα στη Μέση Ανατολή δυναμώνει και ριζοσπαστικοποιείται. Ήταν χαρακτηριστικά τα λόγια του Αλί Φαγιάντ από το Κίνημα Αντίστασης του Λιβάνου και τη Χεζμπολάχ που ήταν ουσιαστικά ένα κάλεσμα για επανάσταση ενάντια στα καθεστώτα στη Μέση Ανατολή σε συνεργασία με τα κινήματα που παλεύουν στη Δύση ενάντια στον ιμπεριαλισμό και για την ανάγκη συγκρότησης ενός ισχυρού διεθνούς κέντρου συντονισμού και πρωτοβουλιών που να στηριχτεί στο τρίγωνο Λίβανος–Κάιρο–Λονδίνο.

Αν κάτι όμως έβαλε τη σφραγίδα του στη φετινή συνδιάσκεψη, αυτό ήταν το εργατικό κίνημα που ξαναζωντανεύει στην Αίγυπτο. Μαζικά συμμετείχαν εργαζόμενοι από την κλωστοϋφαντουργία και ιδιαίτερα την περιοχή Αλ-Μαχάλα έξω από το Κάιρο όπου βρίσκεται το μεγαλύτερο εργοστάσιο κλωστοϋφαντουργίας στη Μέση Ανατολή. Οι 25.000 εργάτες του συγκεκριμένου εργοστασίου ήδη από το 2006 είχαν προχωρήσει σε απεργιακές κινητοποιήσεις

διεκδικώντας νικηφόρα αυξήσεις. Παρά την καταστολή του δικτατορικού καθεστώτος Μουμπάρακ που έστειλε 35.000 στρατό να αποκλείσουν τη Μαχάλα, οι εργαζόμενοι στην κλωστοϋφαντουργία δεν πτοήθηκαν και στις 6 Απρίλη προχώρησαν σε απεργία και κινητοποιήσεις με αίτημα αύξηση με εθνικό κατώτατο μισθό..

Οι εργάτες της Μαχάλα έχουν γίνει το σύμβολο του ξεσηκωμού ενάντια στο Μουμπάρακ για όλη την εργατική τάξη της Αιγύπτου. Οι γυναίκες Δημόσιοι Υπάλληλοι κόντρα σε όλα τα κλισέ που αφορούν τις γυναίκες στις μουσουλμανικές χώρες – οι εφοριακοί, οι εργάτες στο Μέταλλο, οι καθηγητές πανεπιστημίου έχουν προχωρήσει ήδη ή μπαίνουν τώρα σε απεργίες για αυξήσεις και δημοκρατικά δικαιώματα. Αυτή η φοβερή διάθεση εκφράστηκε στο Φόρουμ των Εργατών όπου όλοι οι παραπάνω έδωσαν μαζικά το παρών σε μια συζήτηση που κράτησε για πολλές ώρες αμείωτο το ενδιαφέρον και ήταν και η πιο μαζική της Συνδιάσκεψης. Πολλοί από τους ομιλητές συνέδεαν τα δύο αυτά αιτήματα με το συνοδικότερο ρόλο του Μουμπάρακ που στηρίζει τις κινήσεις των ΗΠΑ στην περιοχή. Τονίστηκε η ανάγκη να κερδίσει αυτό το κίνημα τη μάχη των αυξήσεων, αλλά και να καταφέρει το χτίσιμο δυνατών ανεξάρτητων συνδικάτων καθώς τα επίσημα συνδικάτα ελέγχονται από το καθεστώς Μουμπάρακ.

Η Συνδιάσκεψη κατέληξε σε αποφάσεις για νέες διεθνείς αντιπολεμικές κινητοποιήσεις. Ανάμεσα στα άλλα αποφασίστηκε ότι φέτος που το σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ θα γιορτάζει τα 60 χρόνια από την ίδρυση του και θα οργανώνει εκδηλώσεις σε πολλές χώρες θα πρέπει να αντιμετωπίσει την οργανωμένη αντίδραση μας. Δεν θα πρέπει να επιτρέψουμε να γίνουν τέτοιες γιορτές για να πανηγυρίσουν για το εθνικό ξεκαθάρισμα των Παλαιστίνιων. Την προηγούμενη φορά που δοκίμασε κάτι τέτοιο η πρεσβεία των σιωνιστών στη Λευκωσία οργανώσαμε μια μεγάλη κινητοποίηση και αποκλείσαμε το χώρο που θα γίνονταν η δεξίωση και τους χαλάσαμε τη μόστρα. Φέτος θα πρέπει να το επαναλάβουμε ακόμη πιο αποτελεσματικά.

Το σύστημα δεν μεταρρυθμίζεται ανατρέπεται!

του Φαίδωνα Βασιλειάδη

Η παρατεταμένη προεκλογική περίοδος στην Κύπρο, που συνέπεσε με την περίοδο των προετοιμασιών για ένταξη της Κυπριακής Δημοκρατίας στην ευρωζώνη, επισκίασε τις εξελίξεις που διαδραματίζονται στο διεθνές σκηνικό: διεθνής πιστωτική κρίση, κατάρρευση χρηματοπιστωτικών οργανισμών, βουτιά στους δείκτες των χρηματιστηρίων, καταρρεύση του δολαρίου, αυξήσεις ρεκόρ στην τιμή του πετρελαίου και οι κεντρικές τράπεζες σε συναγερμό.

Μέσα σε μια δεκαετία το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα βιώνει για ακόμη μια φορά κρίση.

Η κατάρρευση της αμερικανικής «φούσκας» στα ακίνητα προκάλεσε σκάσιμο σε ανάλογες φούσκες στη Βρετανία, την Ισπανία και την Ιρλανδία. Η οικονομική ύφεση στην οποία εισέρχεται η μητρόπολη του καπιταλισμού, απειλεί να παρασύρει τις πραγματικές οικονομίες της ΕΕ. Σύμφωνα με εκτιμήσεις ορισμένων οικονομολόγων οι συνοδικές ζημιές στον χρηματοοικονομικό τομέα μπορεί να υπερβούν το 1 τρισ. δολάρια. Οι «γκουρού» των επενδύσεων όπως ο Τζορτζ Σόρος, ο Γουόρεν Μπάφετ και ο πρώην διοικητής της κεντρικής τράπεζας των ΗΠΑ, Άλαν Γκρίνσπαν, μιλούν για κρίση στα χρηματιστήρια και τις οικονομίες που θα έχει μακροχρόνιες συνέπειες, αντίστοιχες ίσως με εκείνες του Κραχ του 1929.

Από τον περασμένο Νοέμβριο έχει εξανημιστεί μετοχικός πλούτος 2,5 τρισ. δολαρίων από τα χρηματιστήρια παγκόσμια. Οι ξένοι επενδυτές ξεφορτώνονται τις μετοχές τους τζογάροντας σε άλλες «φούσκες», όπως στην παγκόσμια αγορά ενέργειας (πετρέλαιο, φυσικό αέριο) και πρώτων υλών (σιτηρά, μεταλλεύματα κλπ). Στην Ελλάδα και Κύπρο τα χρηματιστήρια έχουν βρεθεί στο μάτι του κυκλώνα. Από τις αρχές του 2008 οι μετοχές στο ΧΑ έπεσαν κατά 27%. Στο ΧΑΚ ο γεν. δείκτης έπεσε κατά 44% (11/3/08) ενώ μεγάλες εταιρείες (Σιακόλας, Λανίτης, Λεπτός) εγκαταλείπουν το χρηματιστήριο.

Πώς ξεκίνησε η σημερινή κρίση;

Η σημερινή κρίση έχει τις ρίζες της στο 2000 μετά την κατάρρευση της προηγούμενης χρηματιστηριακής φούσκας των εταιρειών του ίντερνετ (dot. Com), η οποία ήταν το τελευταίο επεισόδιο στις κρίσεις που προηγήθηκαν: Ασία 1997 (με κύριο θύμα την αναπτυσσόμενη Ιαπωνία), επεκτάθηκε στη Ρωσία 1998 και τη Λατ. Αμερική (Αργεντινή) για να φτάσει στις ΗΠΑ και τις άλλες δυτικές οικονομίες.

Για να αντιμετωπίσει την κρίση τότε η αμερικανική κεντρική τράπεζα, άρχισε να μειώνει τα επιτόκια, προκειμένου να διευκολύνει τις τράπεζες και τους χρηματιστές να δανειστούν νέο χρήμα για να το ρίξουν ξανά στα χρηματιστήρια. Ήλθε και η 11η Σεπτεμβρίου και μπροστά στο φόβο μιας ολοκληρωτικής παράλυσης της αμερικανικής οικονομίας, τα επιτόκια μειώθηκαν στο ρεκόρ του 1%.

Ο δανεισμός έγινε φθηνότερος και το νέο ζεστό φθινό χρέμα άρχισε να διοχετεύεται στην αγορά ακινήτων δημιουργώντας έτσι μία νέα φούσκα και συνθήκες υπερανάπτυξης.

Η κρίση που ξέσπασε τον Αύγουστο 2007 ξεκίνησε από την κατάρρευση της αγοράς των στεγαστικών δανείων στις ΗΠΑ, τα λεγόμενα "subprime".

Τα δάνεια "subprime" είναι στεγαστικά δάνεια υψηλού ρίσκου που δόθηκαν σε κόσμο που προβλέπεται να είναι κακοπληρωτής: χαμηλόμισθοι, άτομα χωρίς μόνιμη εργασία ή που ήταν ήδη υπερχρεωμένα, όπως τα φτωχότερα στρώματα των Αμερικανών. Οι τράπεζες, για να αντισταθμίσουν τον υψηλό κίνδυνο αυτών των δανείων, χρέωναν στους δανειολήπτες υψηλότερα επιτόκια από τα κανονικά.

Αυτά τα τεράστια δάνεια οι τράπεζες τα ενοποιούσαν και τα μεταπωλούσαν σαν μεγάλα κι ελκυστικά 'πακέτα' (ομόλογα, μετοχές, αμοιβαία κεφάλαια) με αναμενόμενες υψηλές αποδόσεις σε διεθνείς τζογαδόρους, ασφαλιστικά ταμεία και άλλους. Η αγορά subprime μετατράπηκε έτσι σε μια τεράστια δεξαμενή χρήματος και παραγωγής μεγάλου κέρδους, όχι μόνο για «κερδοσκόπους» αλλά και για όλες σχεδόν τις μεγάλες τράπεζες από τον υπόλοιπο πλανήτη. Ο υψηλός κίνδυνος αυτών των δανείων μεταφέρθηκε έτσι σε όλο τον κόσμο.

Η υπερβολική ζήτηση για ακίνητα έσπρωξε προς τα πάνω τις τιμές των ακινήτων και οι επιχειρηματίες ανάπτυξης γης έπεσαν με τα μούτρα στην κατασκευή νέων κατοικιών δημιουργώντας τεράστια αποθέματα ακινήτων.

Η «τρέλα» αυτή δούλεψε όσο τα επιτόκια των αμερικανικών τραπεζών παρέμεναν χαμηλά. Όσο περισσότερο ανέβαιναν οι τιμές των ακινήτων τόσο τα οφειλόμενα δάνεια του χτες αποκτούσαν μεγαλύτερη αξία στο σήμερα. Οι αμερικανικές τράπεζες έφθασαν στο σημείο να δανείζουν το 100% της αξίας του ακινήτου χωρίς να ελέγχουν τα εισοδήματα των δανειοληπτών. Οι τράπεζες συνέχιζαν να δανείζουν αφού η αξία της υποθήκης (το σπίτι) αυξανόταν και σε περίπτωση πτώχευσης η ρευστοποίηση της υποθήκης θα κάλυπτε το κεφάλαιο. Από το τέλος του 2005 και έπειτα, οι τιμές ακινήτων άρχισαν να πέφτουν στις ΗΠΑ

Οι εργαζόμενοι σε όλο το κόσμο παλεύουν για να υπερασπιστούν τις κατακτήσεις τους από τις επιθέσεις των αφεντικών που θέλουν να τους φορτώσουν τα βάρη της κρίσης τους

μέχρι που η αγορά subprime βάλτωσε. Το καλοκαίρι του 2007 η πτώση στις τιμές των ακινήτων σε συνδυασμό με μια επιβράδυνση στην αμερικανική οικονομία έφερε το σκάσιμο της φούσκας ακινήτων. Αποτέλεσμα; Αυξήθηκαν οι πτωχεύσεις, χάθηκαν εκατοντάδες δισεκατομμύρια δολάρια και οι κατασχές, που αναμένεται να φθάσουν στα 1,4 εκατομμύρια το 2008, θ' αφήσουν ξεσπιτωμένους εκατομμύρια Αμερικανούς δανειολήπτες.

Αναρχία του καπιταλισμού

Η χρηματοπιστωτική κρίση στις ΗΠΑ μεταφέρθηκε αστραπιαία σε μεγάλες τράπεζες και οργανισμούς. Τα διεθνή χρηματοπιστωτικά ιδρύματα δυσκολεύονται ακόμη να εκτιμήσουν το ύψος των ζημιών λόγω ακριβώς της διασποράς των subprimes σ' όλο τον πλανήτη. Οι τράπεζες 'ξέμειναν' από ρευστό και σταμάτησαν να δανείζονται μεταξύ τους, πλήττοντας ή οδηγώντας έτσι μεγάλους οργανισμούς στο χείλος της χρεοκοπίας (βλ. Carlyle, Bear Stearns, Northern Rock, Societe Generale, UBS, Credit Suisse). Οι επιπτώσεις της τρέχουσας κρίσης άρχισαν να αγγίζουν και τις πραγματικές οικονομίες. Καθώς η αμερικανική οικονομία οδεύει σε ύφεση κανένα οικονομικό επιτελείο στον κόσμο δεν ξέρει τι θα γίνει στην συνέχεια. Αυτή τη φορά η έξοδος από την κρίση είναι πιο δύσκολη, γιατί τα μέτρα των κεντρικών τραπεζών είναι δικοπο μαχαίρι. Η μείωση των επιτοκίων αυξάνει τον πληθωρισμό και χειροτερεύει τις 'φούσκες' των κερδοσκόπων ενώ η αύξηση των επιτοκίων απειλεί να μειώσει τις επενδύσεις, την κατανάλωση και ν' αυξήσει την ανεργία. Οι οικονομικές κρίσεις είναι σύμφυτες με τον καπιταλισμό. Το καπιταλιστικό σύστημα βασίζεται

στην χωρίς σχεδιασμό αλληλεπίδραση ανάμεσα στις χιλιάδες πολυεθνικές και τις κυβερνήσεις. Μοιάζει με ένα οδικό σύστημα χωρίς λωρίδες κυκλοφορίας και πινακίδες οδικής σήμανσης, χωρίς φανάρια, όρια ταχύτητας ή ακόμα ένα σαφή οδικό κώδικα. Σαν αποτέλεσμα δύσκολα μπορεί να γίνει η επιτήρηση του συστήματος ώστε ν' αποτραπεί η επόμενη σύγκρουση. Οποιαδήποτε επιτυχία είναι προσωρινή και απλά μεταθέτει την ώρα της κρίσης μερικά χρόνια.

Ελληνοκυπριακός καπιταλισμός

Ο ε/κ καπιταλισμός είναι ευάλωτος στη νέα συγκυρία. Παρά τη φιλοδοξία περί «ισχυρής κυπριακής οικονομίας» και τις διακηρύξεις για «θωράκιση» της οικονομίας με την ένταξη στην ευρωζώνη, τα μαύρα σύννεφα της επιβράδυνσης πυκνώνουν.

Οι στόχοι του Προγράμματος Σταθερότητας που αποτέλεσαν τη βάση του προϋπολογισμού που ετοίμασε πέρσι ο Σαρής, σχεδιάστηκε με βάση ένα πληθωρισμό στο 2,5% και ρυθμό ανάπτυξης 4,1% για το 2008. Όμως ο πληθωρισμός που ανέβηκε τον Φεβρουάριο στο 4,9%, η τιμή του πετρελαίου που καλπάζει και οι διεθνείς οικονομικές αναταραχές, υποχρεώνουν τον υπ. Οικονομικών Χαρίλαο Σταυράκη να προσανατολίζεται σε αναθεωρήσεις των στόχων.

Βάθος στην ανάπτυξη των προηγούμενων χρόνων υπήρξε η «φούσκα» των ακινήτων – όπως παραδέχονται αρκετοί τώρα – οι κατασκευές, η κατανάλωση και οι υπηρεσίες (με κλάδο αιχμής τις τράπεζες). Κεφάλαια εκατοντάδων εκατομμυρίων λιρών που κατέληξαν στις τσέπες 'μεγαλοεπενδυτών' μετά την κατάρρευση του ΧΑΚ το 2000 (£4,6 δις) αλλά και κεφάλαια που

'αμνηστεύτηκαν' το 2005 (£2,5 δις), διοχετεύτηκαν στην αγορά ακινήτων. Δημιουργήθηκαν έτσι κερδοφόρες ευκαιρίες για τους ντιβέλοπερς και τις κατασκευαστικές εταιρείες. Η υπερβολική ζήτηση ανέβασε τις τιμές περισσότερο. Οι τράπεζες που κολλούσαν στο ρευστό και τα χαμηλά επιτόκια συνέτειναν στην αύξηση των στεγαστικών και καταναλωτικών δανείων.

Αυτός ο κύκλος όμως φαίνεται τώρα ότι πάει να κλείσει. Οι προβλέψεις μιλούν για υποχώρηση στις κατασκευές. Σήμερα η εικόνα του δανεισμού στην Κύπρο είναι χρεωμένα νοικοκυριά (δάνεια 109% του ΑΕΠ) και επιχειρήσεις. Για χιλιάδες εργαζόμενους και ιδιαίτερα νέα ζευγάρια η απόκτηση στέγης άρχισε να είναι άπιστο όνειρο σήμερα. Από την άλλη, τα ενοικιαστήρια και πωλητήρια έξω από διαμερίσματα και γραφεία έγιναν συνηθισμένη εικόνα καθώς αποθέματα ακινήτων παραμένουν αδιάθετα. Η διεθνής πιστωτική κρίση έχει κάνει τον διατραπεζικό δανεισμό ακριβότερο και αναπόφευκτα τα επιτόκια δανεισμού θα αυξηθούν θέτοντας σε κίνδυνο χιλιάδες υπερχρεωμένα νοικοκυριά.

Η διαφαινόμενη επιβράδυνση της οικονομίας σε συνδυασμό με μείωση της κατανάλωσης και των επενδύσεων, η αύξηση του πληθωρισμού και της ανεργίας, η αύξηση των τιμών πετρελαίου και τροφίμων και το υδατικό να εξελίσσεται σε κρίση, θα δημιουργήσουν ένα περιβάλλον στο οποίο οι εργαζόμενοι θα κληθούν να πληρώσουν το χάος που έφτιαξαν οι από πάνω.

Ήδη τα τύμπανα άρχισαν να χτυπούν. Τα αφεντικά (ΟΕΒ) αρνούνται να δώσουν αυξήσεις πάνω από την παραγωγικότητα και ζητούν 'συγκράτηση' στις κοινωνικές παροχές (βλ. αντιδράσεις για πασχαλινό επίδομα) και απαιτούν αλλαγές στο συνταξιοδοτικό σε βάρος των εργαζομένων (αύξηση ορίων σύνταξης και εισφορών).

Η ιστορική εκλογή του Χριστόφια στην προεδρία συνέπεσε με μια περίοδο οικονομικών αναταράξεων και παγκόσμιας κρίσης. Εκλέγηκε πρόεδρος δηλώνοντας πως θα 'διαχειριστεί τον καπιταλισμό' και υποσχόμενος μια 'πιο δίκαιη κοινωνία'. Ο καπιταλισμός όμως είναι ένα σύστημα που δεν σκάνει διαχείριση αλλά ανατροπή. Ένα απάνθρωπο σύστημα που βάζει τα κέρδη πάνω από τον άνθρωπο απειλεί, για μια ακόμη φορά, να θυθεί εκατομμύρια κόσμο στη φτώχεια, την ανεργία, την εξαθλίωση. Σήμερα οι σοσιαλιστές όσο ποτέ άλλοτε, χρειάζεται να προβάλλουν ένα διαφορετικό όραμα για το πώς μπορεί να λειτουργεί η κοινωνία, μια κοινωνία στην οποία οι ανάγκες των πολλών θα βρίσκονται πάνω από την απληστία των λίγων.

Το νομοσχέδιο Πετραλιά - Καραμανλή για το ασφαλιστικό

Το μεγάλο σφαγείο

Το ασφαλιστικό είναι ένα ζήτημα που συζητιέται και εδώ. Αξίζει να δούμε τι είναι αυτό που πραγματικά προσπάθησε ο Καραμανλής να κάνει στην Ελλάδα, γιατί δεν διαφέρει και πολύ από αυτό που έχουν στο μυαλό τους και εδώ τα αφεντικά. Παρα κάτω δημοσιεύουμε ένα άρθρο από την Εργατική Αλληλεγγύη που εξηγεί τι είναι αυτό το ασφαλιστικό νομοσχέδιο που ξεσήκωσε τη μεγάλη πλειοψηφία των εργαζομένων στην Ελλάδα και ένα άρθρο από το περιοδικό Σοσιαλισμός από τα κάτω που περιγράφει τους αγώνες και την αντίσταση των εργατών.

Η αιτιολογική έκθεση του σχεδίου νόμου για το Ασφαλιστικό που καταθέτει η Πετραλιά στη βουλή, χρησιμοποιεί μια έκφραση για να περιγράψει τις αλλαγές που φέρνει η οποία προκαλεί ανατριχίλα: με τις διατάξεις του, γράφει, γίνονται «στοχευμένες παρεμβάσεις». Είναι μια φράση δανεισμένη κατευθείαν από το οπλοστάσιο των ευφημισμών που χρησιμοποιεί το Ισραήλ όταν δολοφονεί Παλαιστίνιους αγωνιστές («στοχευμένες εκτελέσεις») ή όπως των «πληγημάτων ακριθείας» των αμερικάνικων πυραύλων.

Η παραπάνω σύγκριση δεν είναι ρητορική υπερβολή. Γιατί, πολύ ωμά και παρά τις διαβεβαιώσεις της Πετραλιά που δεν την πιστεύει πια κανείς, αν εφαρμοστούν οι διατάξεις του νόμου, περίπου 1.500.000 ασφαλισμένοι και ασφαλισμένες θα αναγκαστούν να δουλέψουν 5 με 6 χρόνια παραπάνω για να πάρουν τελικά άγρια πετσοκομμένες συντάξεις και χειρότερη υγειονομική περιθαλψή.

Η γενική «φιλοσοφία» του σχεδίου νόμου ως προς τα όρια ηλικίας είναι η εξής: «Οι ρυθμίσεις που προτείνονται στοχεύουν στην προσέγγιση των γενικών ορίων ηλικίας (παλαιοί ασφαλισμένοι 65 έτη για άνδρες 60 για γυναίκες, νέοι ασφαλισμένοι: 65 έτη για όλους) για το σύνολο των ασφαλισμένων του συστήματος».

Οι εργαζόμενες μπαίνουν στο στόχαστρο αυτής της αντεργατικής επίθεσης. Μερικά παραδείγματα, όχι όλες οι περιπτώσεις που προβλέπονται, το αποδεικνύουν. Το ισχύον καθεστώς για τις ασφαλισμένες στο ΙΚΑ μέχρι 31/12/92 ήταν σύνταξη στα 57 με 10.000 έτη. Ανάμεσα στο 2013 και το 2017 το όριο θα αυξηθεί και θα φτάσει τα 60 χρόνια. Όσο για τις ασφαλισμένες στο ΙΚΑ με ανήλικα παιδιά, μπορούσαν να βγουν με μειωμένη σύνταξη στα 50 τους χρόνια. Από 1/1/2009 το όριο ηλικίας για συνταξιοδότηση πάει στα 55. Κατά 5 χρόνια αυξάνεται –σταδιακά από το 2013– και το όριο ηλικίας για συνταξιοδότηση των γυναικών στα λεγόμενα «ειδικά ταμεία» (από το 1983 μέχρι το 1992). Επαιρναν πλήρη σύνταξη στα 50 με

25 έτη υπηρεσίας και θα βγαίνουν στα 55 με 6.000 μέρες ασφάλισης.

Αν ο πρώτος «πυλώνας» της ασφαλιστικής «μεταρρύθμισης» της ΝΔ είναι η αύξηση των ορίων ηλικίας για συνταξιοδότηση, ο δεύτερος είναι το πετσόκομμα των συντάξεων. Ιδιαίτερα των επικουρικών. Καμιά επικουρική σύνταξη με 35 έτη ασφάλισης και 10.500 ημέρες εργασίας δεν μπορεί να υπερβεί το 20% των συντάξιμων αποδοχών. Για τους ασφαλισμένους κάποιων Ταμείων το πετσόκομμα είναι ακόμα πιο άγριο, πχ στο ΤΑΔΚΥ των δημοτικών υπαλλήλων η μείωση των υπάρχουσών επικουρικών συντάξεων θα φτάσει το 37%, στο ΤΕΑΠΟΚΑ (επικουρικό του προσωπικού στους οργανισμούς Κοινωνικής Ασφάλισης) το 43%. Όσο μεγαλύτερη είναι η επικουρική σήμερα, δίνοντας έτσι μια ανάσα σε εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενους/ες έναντι των χαμηλών κύριων συντάξεων, τόσο μεγαλύτερη θα είναι η «δαγκωνιά».

Και σε αυτό το σημείο μερικά παραδείγματα είναι αποκαλυπτικά. Ένας ασφαλισμένος με συντάξιμες αποδοχές 1.400 ευρώ (μεικτός μισθός) σήμερα παίρνει 560 ευρώ επικουρική σύνταξη από το ΙΚΑ-ΕΤΕΑΜ. Το 2013 αυτό το ποσό θα έχει μειωθεί στα 525 ευρώ. Φτάνοντας το 2020 η επικουρική σύνταξη θα βρίσκεται στο μισθώδες ποσό των 280 ευρώ. Στο ΤΕΑΥΕΚ των εμποροϋπαλλήλων η επικουρική είναι 476 ευρώ. Θα πέσει στα 452 το 2013 και στα 280 το 2020. Στις Τράπεζες από 490 ευρώ πάλι στα 280 το 2020. Φαίνεται ότι η κυβέρνηση έχει «κόγει ταρίφα» τα 280 ευρώ... Μπορούσε απλά να το πει βοήθημα ή ελεημοσύνη, γιατί εκεί θέλει να καταντήσει τις επικουρικές συντάξεις. "Ποινή"

Η άλλη μέθοδος που επιστρατεύεται για το πετσόκομα των συντάξεων είναι η αύξηση της «ποινής» για την «πρώρη» έξοδο στη σύνταξη. Η «ποινή» λοιπόν για κάθε έτος πρόωρης αποχώρησης από την εργασία, αφού έχει θεμελιωθεί το δικαίωμα και υπάρχουν οι προϋποθέσεις ηλικίας, αυξάνεται από 4,5% σε 6,5% μείωση ετησίως. Αυτό σημαίνει ότι αν κάποιος/α θέλει να βγει πέντε χρόνια νωρίτερα στην σύνταξη (αντί στα 65 στα 60 για παράδειγμα) τότε η σύνταξή του θα είναι μειωμένη κατά 30%, σχεδόν κατά το 1/3.

Με άλλα λόγια η κυβέρνηση λέει: είτε θα δουλέψεις πέντε χρόνια περισσότερο είτε θα πάρεις σύνταξη-ελεημοσύνη.

Την άνοιξη του 2005 οι απεργοί τραπεζοϋπάλληλοι στη διάρκεια της μεγάλης απεργίας τους φώναζαν το σύνθημα «Ληστεία, ληστεία, μας κλέβουν τα Ταμεία». Αυτό το σύνθημα είναι στο στόμα εκατοντάδων χιλιάδων εργαζόμενων σήμερα – και των τραπεζοϋπάλληλων. Γιατί αυτό κάνει η κυβέρνηση, με το τρίτο «αγκωνάρι» του σχεδίου νόμου, τις περίφημες «ενοποιήσεις» των ταμείων. Μια καθαρή ληστεία. Θα δημιουργηθούν πέντε ταμεία κύριας ασφάλισης, 6 επικουρικής και 2 πρόνοιας.

Ο πρώτος στόχος της «ενοποίησης» είναι να μπει χέρι στα αποθεματικά των λεγόμενων «υγιών» Ταμείων. Υπολογίζεται ότι 18 δις ευρώ θα «αναδιανεμηθούν» με αυτό το τρόπο, για παράδειγμα, 600 εκατομμύρια ευρώ από το ΤΑΔΚΥ, 400 εκατομμύρια ευρώ από το ΤΑΞΥ (των ξενοδοχοϋπάλληλων).

Μ' αυτό το τρόπο η κυβέρνηση θέλει να χτυπήσει με ένα σμπάρο δυο τρυγόνια. Πρώτον να απαλλαχτεί από το «βάρος» ασφαλιστικών δαπάνων, στο όνομα της «δημοσιονομικής εξυγίανσης» και δεύτερον να δημιουργήσει μια μεγάλη δεξαμενή που θα μπορεί να τζογάρεται σε κερδοσκοπικές φούσκες όπως τα «δομημένα» ομόλογα.

Οι διαβεβαιώσεις ότι η «ενοποίηση» δεν πρόκειται να θίξει «ώριμα» δικαιώματα είναι σκέτη κοροϊδία. Καταρχήν γιατί αφορούν τους ήδη ασφαλισμένους, όχι όσους θα ασφαλιστούν από δω και πέρα. Και δεύτερον γιατί μέσω των δαιδαλωδών διατάξεων του σχεδίου νόμου δίνεται η δυνατότητα σε διοικήσεις και υπουργείο να

αλλάζουν και να πετσοκόβουν κατά το δοκούν τις διάφορες παροχές.

Η κυβέρνηση προωθεί με το σχέδιο νόμου και τον λεγόμενο «κουμπαρά» που υποτίθεται θα εξασφαλίζει τις «μελλοντικές γενιές» το «Ασφαλιστικό Κεφάλαιο Αλληλεγγύης Γενεών» (ΑΚΑΓΕ). Το ότι αυτός ο κουμπαράς θα εξασφαλίζει οτιδήποτε είναι αστείο: υπολογίζεται ότι τα έσοδά του με το ζόρι θα φτάνουν τα 500 εκατ ευρώ το χρόνο.

Άλλος είναι ο στόχος του: σε αυτόν θα πηγαινει το 4% των εσόδων από το ΦΠΑ, το 10% των «κοινωνικών πόρων» Ταμείων και 10% των εσόδων από «αποκρατικοποιήσεις». Δηλαδή, η κυβέρνηση θέλει να βάλει χέρι στην περιουσία των ταμείων, και μασκαρέψει το ξεπούλημα των ιδιωτικοποιήσεων με χρώματα «κοινωνικής ευαισθησίας».

Στην αιτιολογική έκθεση του σχεδίου νόμου, διατυπώνεται κομμάτι το παράπονο ότι οι διατάξεις των προηγούμενων αντιασφαλιστικών νόμων της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ, απαιτούσαν πολύ χρονοβόρες διαδικασίες για να εφαρμοστούν. Υποτίθεται ότι με το παρόν σχέδιο αυτό το «μειονέκτημα» αντιμετωπίζεται. Είναι γελοιασμένη η κυβέρνηση. Ακόμα κι αν καταφέρει να περάσει με τους 151 βουλευτές της αυτό το έκτρωμα από τη βουλή, η μοίρα του είναι αμφίβολη.

Ο απεργιακός ξεσηκωμός μπορεί να το πετάξει στο κάλαθο των αχρήστων, και τα 150 άρθρα του. Η συνέχιση και κλιμάκωση των απεργιών μπορούν να ακυρώσουν την «μεταρρύθμιση» της Πετραλιά όπως ακύρωσαν οι φοιτητικές καταλήψεις τη «μεταρρύθμιση» της Γιαννάκου. Και αυτή τη φορά όλοι μαζί, μπορούμε να στείλουμε και τη κυβέρνηση στα σκουπίδια.

Η αντίσταση στο ασφαλιστικό στην Ελλάδα

Η Άνοιξη των εργατών

Τίποτα δεν θα είναι ίδιο μετά τη μεγάλη μάχη για το Ασφαλιστικό. Όπως μετά το ασφαλιστικό του Γιαννίτση η απεργία και το συλλαλητήριο που ανάγκασε τον Σημίτη σε υποχώρηση έγινε σταθμός για το εργατικό κίνημα, το ίδιο συμβαίνει και τώρα. Μόνο που αυτή τη φορά δεν υπάρχει σύγκριση.

Οι αγώνες της εργατικής τάξης αυτό το τετράμηνο έφτασαν στο υψηλότερο σημείο σε σχέση με όλα τα προηγούμενα χρόνια. Γι' αυτό η σύγκριση γίνεται από πολλούς με τα πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης και αριθμητικά και ποιοτικά.

Αριθμητικά μέσα σ' αυτό το διάστημα βγήκε σε απεργία σχεδόν όλη η εργατική τάξη. Στις τρεις Πανεργατικές της ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ 12 Δεκεμβρη, 13 Φλεβάρη και 19 Μάρτη, σε όλες ή τουλάχιστο σε μια, απεργούσαν χώροι ακόμα και ασυνδικαλιστοι που μέχρι τώρα δεν τολμούσαν να το σκεφτούν. Οι στατιστικές έχουν πάγει να μετράνε τις μέρες των απεργιών τα τελευταία χρόνια, αν όμως γινόταν κάτι τέτοιο το αποτέλεσμα θα ήταν το υψηλότερο.

Δεν είναι μόνο αυτό. Η διαφορά με τα προηγούμενα είναι η συμμετοχή σε κάθε χώρο. Τα ποσοστά ξεκινούσαν από το 85% και έφταναν το 100%. Στη ΔΕΗ, στους Δήμους, στην Τράπεζα της Ελλάδος η συμμετοχή έσπασε τα ρεκόρ.

Η διαφορά ήταν ότι σε μια σειρά κλάδους οι απεργίες έγιναν διαρκείας. Οι Πανεργατικές ήταν κορυφές μέσα σε ένα μακρύ απεργιακό κύμα. Ξεκίνησαν τα λεγόμενα «ευγενή» ταμεία, με τους δημοσιογράφους και τους μηχανικούς να απεργούν πριν από την πρώτη Πανεργατική και να συνεχίζουν αμέσως μετά στις 19 Δεκέμβρη. Το Γενάρη, τη σκυτάλη πήραν οι κινητοποιήσεις ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις στα Λιμάνια, στα ΕΛΤΑ, στη ΔΕΗ.

Η δεύτερη Πανεργατική στις 13 Φλεβάρη έμοιαζε με αποκλιμάκωση σε σύγκριση με την προηγούμενη και κάποιοι θεωρούσαν ότι η μάχη για το Ασφαλιστικό έπαιρνε τέλος. Ο Καραμανλής ταλαντεύτηκε για το τι πρέπει να κάνει. Νόμιζε ότι είχε κερδίσει το παιχνίδι διασπώντας το μέτωπο των «ευγενών» ταμείων με υποχωρήσεις κάτω από το τραπέζι, αλλά διαγεύστηκε οικτρά. Οι αποφάσεις στη ΔΕΗ και στους Δήμους για απεργίες διαρκείας από τα τέλη Φλεβάρη έδωσαν τον τόνο και καθόρισαν το κλίμα.

Η απεργία στην Τράπεζα της Ελλάδος έδωσε μεγαλύτερη ώθηση σ' αυτή τη δυναμική που άρχισε πια να έχει την τάση να γενικευτεί με απεργίες στο Μετρό και τον ΗΣΑΠ, στις άλλες Τράπεζες, στα Ασφαλιστικά Ταμεία.

Οι απεργίες στη ΔΕΗ, στους Δήμους και στην Τράπεζα της Ελλάδος ξαναζωντάνεψαν την περιφρούρηση και τις απεργιακές φρουρές, τον έλεγχο του προσωπικού ασφαλείας από το συνδικάτο και όχι την εργοδοσία, την οργάνωση απεργιακών επιτροπών που φροντίζουν για όλα αυτά.

Οι νέοι και οι Γυναίκες

Σ' αυτό το κύμα καθοριστικό ρόλο έπαιξαν οι νέοι και οι γυναίκες. Μέχρι πρόσφατα, το νέο εργατικό κομμάτι είτε δεν συμμετείχε καθόλου στις απεργίες, είτε αναζητούσε χωριστές δικές του. Παράδειγμα οι «Καμπαλέρος» με τις μηχανοκίνητες πορείες τους χωριστά από τα συνδικάτα. Όμως η «γενιά των 700 ευρώ» δεν είναι κάποιο παράξενο φρούτο έξω από την υπόλοιπη εργατική τάξη και δεν αποκτάει συλλογικότητα μέσα από τους bloggers και το ίντερνετ. Πιο σωστή είναι η περιγραφή ότι πρόκειται για τη γενιά της Γένοβας και του Αρθρου 16 και αυτό δεν αφορά μόνο τους φοιτητές αλλά και τους νέους εργάτες και εργατρίτσες.

Η αλήθεια είναι ότι αυτό που εμποδίζει τη συμμετοχή τους είναι η αλλοτρίωση που αισθάνονται άντρες και γυναίκες σε σχέση με το πώς λειτουργούν τα συνδικάτα. Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία απωθεί όλο αυτό τον κόσμο από τη ζωή των συνδικάτων. Δεν εμπνέει μια λειτουργία που μέσα στο χρόνο μπορεί να σημαίνει μια συνέλευση και εκλογές, εκεί όπου ακόμα κι αυτά δεν έχουν γίνει κάθε δυο ή τρία χρόνια. Η εικόνα δεν βελτιώνεται με το κάλεσμα μιας 24ωρης απεργίας μέσα στο χρόνο άντε στο εξάμηνο. Μέχρι τώρα, η μόνη 24ωρη απεργία που ήταν διαφορετική ήταν στις 14 Δεκέμβρη του 2005, όταν κάτω από την επίδραση της απεργίας στις Τράπεζες εκείνο το καλοκαίρι και ενός δυναμικού συλλαλητηρίου στη ΔΕΘ, η ΓΣΕΕ κάλεσε πανελλαδικά στην Αθήνα κατέβασε κόσμο με τρένα από τη Θεσσαλονίκη και κινητοποίησε το Λεκανοπέδιο με επιτροπές και εκδηλώσεις στους γύρω Δήμους.

Ήταν μια αναλαμπή, ή πιο σωστά ένας προπομπός του σημερινού κινήματος. Οι συνδικαλιστικές ηγεσίες, όμως, την είχαν φοθηθεί και γύρισαν στη ρουτίνα της «ομαλότητας».

Μέσα στη σημερινή μάχη, αυτή η ρουτίνα έσπασε κάτω από την ανάγκη να οργανωθεί η απεργία διαρκείας και την αναταραχή σε όλους τους χώρους από τη μακρόσυρτη σύγκρουση τόσων μηνών. Η συμμετοχή του νέου κομματιού και των γυναικών απογειώθηκε και αποδείχθηκε καθοριστική. Η εξήγηση ότι αυτό έγινε επειδή το νομοσχέδιο της Πετραλιά χτυπάει ιδιαίτερα τις γυναίκες και τους νέους δεν είναι αρκετή. Η ένταση, η διάρκεια και η ορμή αυτού του απεργιακού κινήματος έδωσε την έμπνευση και τη δυνατότητα να ξαναμπούνε παλιά και νέα κομμάτια και να το οργανώσουν.

Οι ηγεσίες είχαν απομακρύνει και τους μεν και τους δε από τα συνδικάτα, όχι μόνο με τις γραφειοκρατικές λειτουργίες αλλά και με την πολιτική τους. Χάρισαν τη μάχη των συμβασιούχων σε δικηγόρους στου Νικοητεσόπουλου και άφησαν κόσμο έκθετο σε αλισβερίσια στου Τσέκου, ενώ παράλληλα εξηλώνονταν οι κατακτήσεις που είχαν κερδίσει οι γυναίκες πριν 20 χρόνια. Η σημερινή εισβολή των γυναικών και των

νέων στις απεργίες ανοίγει μια νέα δυναμική για να αλλιάξουν όλα αυτά, αλλά αυτό θα είναι μάχη.

Η συνέχεια

Οι απεργίες έκλεισαν στο υψηλότερο σημείο της κλιμάκωσης τους. Στη ΔΕΗ η απόφαση ήταν κοινή από ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ αλλά και ΣΥΝ και ΚΚΕ. Στους Δήμους πάλι συναινέσαν στο κλείσιμο όλες οι παρατάξεις με μικρή διαφοροποίηση του ΚΚΕ που πρότεινε 48ωρη παράταση της απεργίας και Γενικές Συνελεύσεις. Η κυβέρνηση έβγαλε ένα μεγάλο στεναγμό ανακούφισης. Το κλείσιμο των απεργιών δεν καθυπτάται με συμβολικές κινήσεις αντιπολίτευσης όπως η πρόταση για Δημοψήφισμα ή η πρόταση μομφής ενάντια στην κυβέρνηση. Όταν χάρη στις απεργίες έχουμε φτάσει το 80% να δηλώνει στις δημοσκοπήσεις ότι θέλει να αποσυρθεί το νομοσχέδιο για το Ασφαλιστικό, οι 200 ή 300 χιλιάδες υπογραφές δεν βάζουν μεγαλύτερη πολιτική πίεση στην κυβέρνηση.

Δεν υπάρχει μεγαλύτερη πίεση από τις απεργίες. Το κλείσιμο δεν ήταν μονόδρομος, αντίθετα η συνέχεια μπορούσε και μπορεί να συνδιαστεί με τη διεύρυνση των μετώπων. Μέσα στους τελευταίους δυο μήνες άνοιξε η προοπτική να βγούνε και απεργίες για αυξήσεις. Υπήρξε η πρόταση από τη ΔΟΕ προς τους Δάσκαλους και Καθηγητές να ξεκινήσουν από τις 3 Μάρτη πενήνήμερες επαναλαμβανόμενες απεργίες με αίτημα για αυξήσεις. Η πρόταση αυτή αντιμετωπίστηκε αρνητικά όχι μόνο από τη ΔΑΚΕ αλλά και από παρατάξεις της αριστεράς ακόμα και της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς. Με τη λογική της «συγκέντρωσης δυνάμεων στο μέτωπο του ασφαλιστικού» άφησαν τα περιθώρια στην κυβέρνηση να ξεγλιστράει. Το αποτέλεσμα είναι η ΕΓΣΣΕ που υπόγραψε η ΓΣΕΕ με τον ΣΕΒ για τον ιδιωτικό τομέα με αύξηση 12,5% για τη διετία 2008-09. Ποσοστό που απέχει από εκεί που ξεκίνησε ο ΣΕΒ και με αυτή την έννοια δείχνει τον τρόπο τους για ένα δεύτερο μέτωπο, αλλά που απέχει ακόμα περισσότερο από τις ανάγκες των εργαζόμενων μπροστά στον πληθωρισμό που απογειώνεται.

Δεν ήταν ούτε είναι η στιγμή για κλείσιμο των απεργιών ούτε για το ασφαλιστικό ούτε για τις αυξήσεις. Ιδιαίτερα καθώς ο Αθλοσοκούφης θρίσκει πεδίο να αρχίσει να παίζει με τα επιδόματα την ίδια ώρα που ετοιμάζει το ασφαλιστικό για τους δημόσιους υπάλληλους. Το βάρος πέφτει στην Αριστερά και στους αγωνιστές της βάσης να προωθούν τη σύνδεση των μετώπων αντί να υποκύπτουν στον γεύτικο ρεαλισμό των συνδικαλιστικών ηγεσιών.

Τα ίδια ισχύουν και για το μέτωπο των ιδιωτικοποιήσεων. Ο ΟΤΕ απεργεί ενάντια στην εισβολή της Ντόιτσε Τέλεκομ, το ίδιο τα λιμάνια και από κοντά όλες οι άλλες ΔΕΚΟ. Η κυβέρνηση πάγωσε το μέτωπο της Ολυμπιακής μετά τη μεγαλειώδη συμμετοχή των εργαζόμενων στην πρώτη Πανεργατική στις 12 Δεκέμβρη. Δεν

έχουμε κανένα λόγο να της δίνουμε περιθώρια σαθαιοποίησης. Αντίθετα μπορούμε να συνδιάσουμε τις μάχες ενάντια στις 73 υπουργικές αποφάσεις που απαιτεί η υλοποίηση των σχεδίων Πετραλιά στο ασφαλιστικό με τις μάχες των ιδιωτικοποιήσεων και τις μάχες των αυξήσεων στο δημόσιο και στις κλαδικές συμβάσεις.

Όλα αυτά είναι μπροστά μας και η εμπειρία έδειξε ότι χρειάζεται το μαχητικό κομμάτι της βάσης να λειτουργήσει οργανωμένα. Έκανε διαφορά στο χώρο του Τύπου και των ΜΜΕ η παρουσία της κίνησης των Financial Crimes. Έκανε διαφορά στην Ιντρακόμ η Πρωτοβουλία Γένοβα, η απεργιακή επιτροπή στη ΔΕΗ του Ρουφ, η ομάδα του Μετρό στα Σεπόλια, ο κόσμος που οργάνωσε στα γκαράζ των Δήμων στον Πειραιά, στο Περιστέρι, στον Αγιο Δημήτριο, στη Νέα Σμύρνη.

Παντού υπάρχουν παραδείγματα από τη δράση ενός τέτοιου κομματιού που στήριξε την επιτυχία του απεργιακού κύματος του τελευταίου τετράμηνου. Όταν μπαίνει σε κίνηση το μεγάλο γρανάζι των εκατομμυρίων απεργών της εργατικής τάξης, παίζει κρίσιμο ρόλο το «μικρό» γρανάζι μιας μαχητικής μειοψηφίας που οργανώνει κάθε βήμα, βάζει πίεση στις ηγεσίες και αντιστέκεται στις υποχωρήσεις.

Δεν πρόκειται για τη δημιουργία κάποιας νέας παράταξης. Αντίθετα, τέτοιες πρωτοβουλίες της βάσης σπάνε τα στεγανά των παρατάξεων που είναι οργανωμένες σαν εκλογικοί μηχανισμοί μέσα στα συνδικάτα. Αγωνιστές από όλο το φάσμα της αριστεράς ενώνονται σε τέτοιες κινήσεις γιατί συσπειρώνονται με βάση το δυνάμωμα και την οργάνωση του αγώνα στο χώρο τους, το άπλωμα και τον συντονισμό της δράσης σε όλους τους χώρους και όχι με ιδεολογικά κριτήρια. Δεν είναι συσπειρώσεις επαναστατών, έστω κι αν οι επαναστάτες έχουν χρέος να βρίσκονται εκεί και να στηρίζουν αυτή την προσπάθεια με όλες τους τις δυνάμεις.

Αυτό έκανε και κάνει η Εργατική Αλληλεγγύη. Γι' αυτό και παίρνει την πρωτοβουλία να συγκαλέσει μια εργατική σύσκεψη στις 20 Απριίλη. Όχι για να υποκαταστήσει αυτό το πλούσιο δίκτυο αγωνιστών της βάσης, αλλά για να βοηθήσει να συζητηθούν οι εμπειρίες και να απογειωθούν οι προσπάθειες οργάνωσης των δικών τους σχημάτων και εντύπων που τόσο χρειαζόμαστε όλοι για τη συνέχεια αυτού του νέου εργατικού κινήματος.

Η Γάζα στο στόχαστρο των ΗΠΑ

Το τελευταίο τεύχος του αμερικάνικου περιοδικού Vanity Fair φέρνει στο φως τέσσερα απόρρητα έγγραφα και ένα αποκαλυπτικό ρεπορτάζ για τα γεγονότα στην Παλαιστίνη τα τελευταία 2 χρόνια. Ο δημοσιογράφος Ντέιβιντ Ρόουζ δημοσιεύει έγγραφα που αποδεικνύουν πως η κυβέρνηση Μπους προσπάθησε να προκαλέσει εμφύλιο και να οργανώσει πραξικόπημα εναντίον της νόμιμα εκλεγμένης κυβέρνησης της Χαμάς, εξοπλίζοντας και οργανώνοντας ομάδες γύρω από τον Πρόεδρο της Παλαιστινιακής Αρχής, Μαχμούντ Αμπάς, και ιδιαίτερα γύρω από το στέλεχος της οργάνωσης Φατάχ, Μοχάμεντ Νταχλάν.

Για όσους παρακολουθούν στενά τις εξελίξεις στην Παλαιστίνη, οι αποκαλύψεις δεν αποτελούν έκπληξη. Όμως, η κυρίαρχη άποψη στα ρεπορτάζ έκανε λόγο για πραξικόπημα της “αδιάλλακτης” Χαμάς που έσυρε την Παλαιστίνη σε εμφύλιο και χώρισε τη Λωρίδα της Γάζας από τη Δυτική Οχθη. Η αλήθεια αποδεικνύεται διαφορετική.

Η κυβέρνηση Μπους βρισκόταν σε φάση που διαφήμιζε τον “εκδημοκρατισμό” της Μέσης Ανατολής που υποτίθεται ερχόταν μέσα από τις επεμβάσεις της. Με αυτό το σκεπτικό πιέζουν τον Αμπάς να προχωρήσει σε βουλευτικές εκλογές στην Παλαιστινιακή Αρχή εντός του 2005. Τα στελέχη της Φατάχ και ο ίδιος ο Αμπάς ήλθε στους Αμερικάνους ότι μια τέτοια κίνηση είναι παρακινδυνευμένη γιατί δεν είναι έτοιμοι να δώσουν την εκλογική μάχη ενάντια στη Χαμάς. Οι Αμερικάνοι δεν τους άκουσαν και οι εκλογές έγιναν τελικά το Γενάρη του 2006.

Το αποτέλεσμα σόκαρε τους πάντες. Η Χαμάς πήρε 56% των εδρών στο κοινοβούλιο και είχε πλέον τη δυνατότητα να σχηματίσει κυβέρνηση. Το σχέδιο των Αμερικάνων είχε γυρίσει εναντίον τους. Ένας αξιωματούχος του Υπουργείου Αμυνας των ΗΠΑ περιγράφει στο Vanity Fair τις συνεδριάσεις τους μετά τις εκλογές: «Καθόμασταν στο Πεντάγωνο και λέγαμε “Ποιος στο διάολο το είχε προτείνει όλο αυτό;”» Η Ράις παραδεχόταν: «Δεν ξέρω κανέναν που δεν πιάστηκε στον ύπνο από την ισχυρή επιτυχία της Χαμάς». Μπροστά από τις κάμερες έλεγαν κάτι μισόλογα για “νίκη της δημοκρατίας”, αλλά στο παρασκήνιο ήδη ετοιμαζαν μια επίθεση ενάντια στους Παλαιστίνιους και την ηγεσία που διάλθεξαν. Η απόφαση με δύο λόγια, σύμφωνα με το περιοδικό ήταν “Πρέπει να τους ριώσουμε”.

Το σχέδιο εξελίχθηκε σε τρεις φάσεις, όμως και οι τρεις κατέληξαν σε αποτυχία των αμερικάνικων σχεδίων.

1η φάση: εκβιασμός μέσω της πείνας.

Το “Κουαρτέτο”, δηλαδή οι ΗΠΑ, η Ευρωπαϊκή Ένωση,

η Ρωσία και ο ΟΗΕ δίνουν τηλεσίγραφο στη νέα κυβέρνηση ότι πρέπει να αναγνωρίσει το Ισραήλ, να αποδεχθεί όλους τους όρους κάθε προηγούμενης συμφωνίας και να αποκηρύξει τη “βία”, δηλαδή την Αντίσταση. Η Χαμάς αρνείται και το Κουαρτέτο σε συνεργασία με το Ισραήλ παγώνει όλους τους λογαριασμούς ανθρωπιστικής βοήθειας και μισθοδοσίας. Οι περισσότεροι δημόσιοι υπάλληλοι παραμένουν απλήρωτοι, η φτώχεια, η πείνα και οι ασθένειες φτάνουν σε επίπεδα ρεκόρ. Το Ισραήλ επιβάλλει αποκλεισμό της Γάζας και συλλαμβάνει 64 στελέχη της Χαμάς, μεταξύ των οποίων βουλευτές και υπουργοί. Η “διεθνής κοινότητα” έκλεισε τα μάτια. Παρόλα αυτά η κυβέρνηση της Χαμάς άντεξε και ο Αμπάς άρχισε να συζητάει ακόμη και την πιθανότητα κυβέρνησης εθνικής ενότητας.

2η φάση: απόπειρα εμφυλίου

Η Ράις εξοργισμένη, ταξιδεύει στις αρχές Οκτώβρη 2006 και συναντιέται με τον Αμπάς. Ο Αμπάς της εξηγεί το αδιέξοδό του: με το πάγωμα των λογαριασμών αυτοί που την πληρώνουν περισσότερο είναι τα στελέχη της Φατάχ, διότι η πλειοψηφία των δημόσιων υπαλλήλων και των αστυνομικών ανήκαν στη Φατάχ. Έτσι, ήταν η επιρροή του Αμπάς που κατρακυλούσε λόγω του αποκλεισμού.

Η Ράις του λέει να βιαστεί και να διαλύσει την κυβέρνηση εντός δύο εβδομάδων. Οι βδομάδες πέρασαν αλλά ο Αμπάς δεν φαινόταν να κάνει τίποτα. Ο απεσταλμένος της Ράις, Τζέικ Ουάιτς πηγαίνει στον Αμπάς με ένα τηλεσίγραφο. Αυτό είναι ένα από τα έγγραφα που φέρνει στο φως το περιοδικό. Το τηλεσίγραφο θυμίζει στον Αμπάς την υπόσχεσή του να ρίξει την κυβέρνηση της Χαμάς. Του πρότειναν να τη ρίξει θέτοντας το δίλημμα στη Χαμάς: “Η θα συμμορφωθείτε με τις απαιτήσεις του κουαρτέτου ή διαλύθω την κυβέρνηση”. Αν η κυβέρνηση δεν δεχόταν να πέσει, το τηλεσίγραφο διέταζε: κήρυξη κατάσταση εκτάκτου ανάγκης και σχηματισμό υπηρεσιακής κυβέρνησης .

Ανάμεσα στις εντολές προς τον Αμπάς ήταν να δώσει ελευθερία κινήσεων στο Μοχάμεντ Νταχλάν. Ο Νταχλάν είναι ένα στέλεχος της Φατάχ που ήδη από τη δεκαετία του '90 είχε αναλάβει την καταστολή της Χαμάς και έχει τις καλύτερες σχέσεις με τις ΗΠΑ. Το ρεπορτάζ λέει ότι ο Μπους όταν τον είχε γνωρίσει, είπε “αυτός είναι ο άνθρωπός μας”.

Ο Κέιθ Ντέιτον, απεσταλμένος των ΗΠΑ, φτάνει στην Παλαιστίνη το Νοέμβρη του 2006 για να συνεννοηθεί με τον Νταχλάν τα “πρακτικά”. Του εξηγεί ότι οι ΗΠΑ θέλουν δύο παράλληλα πράγματα. Από τη μία να μεταρρυθμιστούν οι δυνάμεις ασφαλείας των Παλαιστίνιων, αλλά και “Χρειάζεται να ενισχύσουμε τις δυνάμεις σας για να επιτεθούν στη Χαμάς”. Ο Νταχλάν του απάντησε ότι η Χαμάς μακροπρόθεσμα μπορεί να

ηττηθεί μόνο με πολιτικά μέσα. Αλλά αν είναι να γίνει σύγκρουση: “Χρειάζομαι σημαντικούς πόρους. Όπως είναι τα πράγματα σήμερα, δεν μπορούμε”.

Συμφώνησαν να απλοποιηθεί το σύστημα ασφαλείας και να συγκεντρωθεί στα χέρια του Νταχλάν. Ο Ντέιτον υποσχέθηκε όπλα, χρήμα και εκπαίδευση των ενόπλων. 86,4 εκατομμύρια δολάρια θα έφταναν στον Νταχλάν με σκοπό την επίθεση στη Χαμάς.

Η Ράις έκανε επαφές με Αίγυπτο, Ιορδανία, Σαουδική Αραβία και Εμιράτα και κανόνισε να μεταφέρουν χρήματα σε λογαριασμούς που έλεγχε ο Αμπάς. Έτσι υπήρχαν δύο παράλληλα προγράμματα προετοιμασίας εμφυλίου, ένα φανερό και ένα κρυφό.

Το Δεκέμβρη του 2006 άρχισαν να φτάνουν όπλα. Τέσσερα φορτηγά με 2000 αυτόματα και 2 εκατομμύρια σφαίρες πέρασαν από το πέρασμα της Αιγύπτου και παραδόθηκαν στη Φατάχ. Η πληροφορία όμως διέρρευσε. Οι ηγέτες των αραβικών κρατών ανησύχησαν και τελικά δεν έδωσαν όσα χρήματα υποσχέθηκαν.

Το Γενάρη του 2007 ο Νταχλάν ξεκίνησε επιθέσεις στη Γάζα ενάντια σε “κάστρα” της Χαμάς. Η Χαμάς ανταποδίδει με επιθέσεις στα αστυνομικά τμήματα. Ο Μαχμούντ Αμπάς τρόμαξε από τις εξελίξεις και προχώρησε το Φλεβάρη στη “Συμφωνία της Μέκκας” που έδωσε εντολή σε κυβέρνηση εθνικής ενότητας. Πρωθυπουργός παρέμεινε ο Ισμαήλ Χανίγιε, της Χαμάς. Στη Γάζα, μέλη της Φατάχ και της Χαμάς βγήκαν μαζί στους δρόμους για να πανηγυρίσουν. Ο τόσο αναμενόμενος εμφύλιος είχε λήξει μέσα σε μία μέρα. Η τακτική του Μπους είχε αποτύχει ξανά. Το περιοδικό αναφέρει τη δήλωση ενός κυβερνητικού αξιωματούχου: “Η Κοντολίζα είχε πάθει αποπληξία”.

3η φάση: προσπάθεια για πραξικόπημα

Τότε μπήκε σε λειτουργία το λεγόμενο “Σχέδιο Β”, το οποίο είναι ένα ακόμη από τα έγγραφα που δημοσιεύει το Vanity Fair. Το σχέδιο καλούσε τον Αμπάς να ρίξει την κυβέρνηση και να ορίσει κυβέρνηση έκτακτης ανάγκης. Στο μεταξύ, αυτή τη φορά, ο εξοπλισμός του Νταχλάν θα ήταν σοβαρός. Το έγγραφο λέει ότι ο Νταχλάν θα είχε μια δύναμη 15 χιλιάδων ανδρών και έζητρα 4.700 ειδικές δυνάμεις που θα εκπαιδευόνταν στην Ιορδανία και την Αίγυπτο. Η συνεργασία Αιγύπτου, Ιορδανίας, Αμπάς και ΗΠΑ καταγράφεται σε ένα ακόμη έγγραφο με τίτλο: “Σχέδιο Δράσης για την Παλαιστινιακή Προεδρία”. Το κόστος

έφτανε πλέον στα 1,27 δισεκατομμύρια δολάρια για πέντε χρόνια. Στις 30 Απρίλη 2007 ένα μέρος του σχεδίου διαρρέει σε ιορδανική εφημερίδα και όλοι πλέον καταλαβαίνουν ότι είναι σχέδιο πραξικοπήματος με αμερικάνικη σφραγίδα. Σε λίγες μέρες φτάνουν στη Γάζα 500 στελέχη της Φατάχ από την Αίγυπτο. Φοράνε οθοκαινουργίες στολήδες και έχουν όπλα με διόπτρες. Ο κόσμος στη Γάζα κατάλαβε τι είδους “σώμα ασφαλείας” ήταν αυτό που έφτασε και άρχισε τις επιθέσεις εναντίον τους.

Η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι ήρθε στις αρχές Ιούνη. Μαθαίνεται πως από την Αίγυπτο έρχονται θωρακισμένα οχήματα, ρουκέτες, χειροβομβίδες, εκατομμύρια σφαίρες και καινούργια σώματα ενόπλων. Το πραξικόπημα πλησίαζε. Η Χαμάς όμως αποφάσισε να κινηθεί πρώτη. Οι Αμερικάνοι κάνουν μια ακόμη φορά λάθος στην εκτίμηση: νόμιζαν ότι τα νέα καλοεκπαιδευμένα σώματα θα διαλύσουν τη Χαμάς και θα έχουν τον κόσμο με το μέρος τους. Η κατάσταση ήταν ακριβώς ανάποδη.

Όταν οι πρώτες μονάδες των πραξικοπηματιών κυνηγήθηκαν από τη Χαμάς ακολούθησε ένα ντόμινο. Το μεγαλύτερο μέρος από τις δυνάμεις του Νταχλάν πέταξαν τα όπλα και εγκατέλειψαν τη μάχη. Ένα μέρος τους το έκανε γιατί έβλεπε την ήττα και δεν ήθελε τον εμφύλιο. Ένα άλλο μέρος επειδή δεν είχε καμιά όρεξη να στηρίξει τον Νταχλάν. Η μεγάλη πλειοψηφία των στελεχών της Φατάχ τον θεωρεί συνεργάτη των ιμπεριαλιστών. Ένα στέλεχος των Ταξιαρχιών του Αλ-Ακσά που σχετίζονται με τη Φατάχ δηλώνει στο περιοδικό: “Εμείς κρατήσαμε τα όπλα μας καθαρά. Δεν τα λερώσαμε με το αίμα Παλαιστίνιων”.

Μέσα σε πέντε μέρες η μάχη είχε τελειώσει. Η Χαμάς είχε πλέον στον έλεγχό της ολόκληρη τη Λωρίδα της Γάζας. Το “σχέδιο Β” για πραξικόπημα είχε αποτύχει.

Πέντε χρόνια απο το "τέλος το πολέμου" στο Ιράκ Η αντίσταση δυναμώνει

Του Σωτήρη Κοντογιάννη
απο την Εργατική Αλληλεγγύη

Την Τετάρτη 9 Απρίλη έκλεισαν πέντε χρόνια από την κατάληψη της Βαγδάτης από τα στρατεύματα του Μπους. Στην αμερικάνικη πρεσβεία, όμως, το κλίμα μόνο πανηγυρικό δεν ήταν: οι προετοιμασίες για την γιορτή της "απελευθέρωσης" της πόλης γίνονταν με κράνη και αλεξίσφαιρες στολές. Την προηγούμενη Κυριακή μια ακόμα ρουκέτα έσκασε μέσα στην θωρακισμένη "Πράσινη Ζώνη" της Βαγδάτης, αφήνοντας πίσω της δυο αμερικανούς φαντάρους νεκρούς και 17 σοβαρά τραυματισμένους.

Την ίδια μέρα, στη Νατζάφ, μια ιερή πόλη κάπου εκατό χιλιόμετρα νότια της Βαγδάτης, εκατοντάδες χιλιάδες Ιρακινοί –σιίτες και σουνίτες, νέοι και ηλικιωμένοι, από κάθε γειτονιά και κάθε φυλή της χώρας θα διαδήλωναν ενωμένοι, ενάντια στην αμερικανική κατοχή. Την πορεία "του ενός εκατομμυρίου" προς την ιερή πόλη έχει καλέσει ο Μοκταντά αλ-Σαντρ, ο νεαρός σιίτης κληρικός που έχει κηρύξει από την πρώτη κιόλας μέρα τον πόλεμο στις δυνάμεις της κατοχής. "Έχει έρθει η ώρα να εκφράσετε την απόρριψή σας και να υψώσετε τις φωνές σας ενάντια στον άδικο κατακτητή, τον εχθρό των εθνών και της ανθρωπότητας" γράφει το κάλεσμα του Σαντρ, "και ενάντια στις φρικιαστικές σφαγές του κατακτητή σε βάρος του έντιμου λαού μας".

Εκστρατεία

Η κατοχική κυβέρνηση του Νουρί αλ-Μαλίκι έτρεξε να δηλώσει ότι δεν πρόκειται να προσπαθήσει να εμποδίσει την πορεία –με την προϋπόθεση, βέβαια, "ότι θα είναι ειρηνική". Αλλά όλοι ξέρουν ότι αυτοί που απειλούν να αιματοκυλίσουν τη Νατζάφ δεν είναι οι διαδηλωτές, αλλά οι ίδιες οι δυνάμεις του αλ-Μαλίκι, ο "Ιρακινός Στρατός" δηλαδή. Και όλοι ξέρουν, επίσης, ότι αν είχε τη δύναμη, ο αλ-Μαλίκι θα απαγόρευε, χωρίς κανένα δισταγμό, την πορεία. Αλλά δεν την έχει.

Στις 25 Μάρτη, ο ιρακινός στρατός εξαπέλυσε μια τεράστια εκστρατεία για την "αποκατάσταση της τάξης" στην Βασόρα –την δεύτερη μεγαλύτερη πόλη του Ιράκ που φιλοξενεί, ανάμεσα στα άλλα, τις σημαντικότερες πετρελαιοπηγές της χώρας. Ο βρετανικός στρατός κατοχής είχε αποχωρήσει από την πόλη τον περασμένο Αύγουστο. Τυπικά ήταν από τότε υπό τον έλεγχο της κυβέρνησης του αλ-Μαλίκι. Στην πραγματικότητα, όμως, η Βασόρα είχε πέσει στα χέρια της αντίστασης.

Επίσημα η εκστρατεία του Ιρακινού Στρατού –κάπου 30.000 στρατιώτες κάτω από την προστασία της

αμερικανικής και της βρετανικής αεροπορίας– στρεφόταν ενάντια στα "εγκληματικά στοιχεία που λημαινονταν την πόλη". Στην πραγματικότητα ο στόχος της ήταν να συντρίψει τα πιο δυνατά οχυρά της αντίστασης – την Ομοσπονδία των Εργατών Πετρελαίου που έχει αναγκάσει με τις κινητοποιήσεις της πέντε φορές μέχρι τώρα την κυβέρνηση να αναβάλλει τα σχέδιά της για την ιδιωτικοποίηση των πετρελαιοπηγών, το Σωματείο των Λιμενεργατών που αντιστέκεται στο ξεπούλημα του λιμανιού στις πολυεθνικές και τον πανίσχυρο "στρατό του Μαχντί", την πολιτοφυλακή του Μοκταντά αλ-Σαντρ.

Για την κατοχική κυβέρνηση και τους υψηλούς της προστάτες –τον Μπους, τους φίλους του και τους συμμάχους του– η εκστρατεία είχε τεράστια σημασία. Λίγες μέρες πριν αρχίσει η επίθεση ο Ντικ Τσένι, ο αντιπρόεδρος των ΗΠΑ, επισκέφθηκε την Βαγδάτη – προφανώς για να κανονίσουν τις τελευταίες λεπτομέρειες. Επικεφαλής της επιχείρησης τέθηκε ο ίδιος ο πρωθυπουργός.

Αλλά η εκστρατεία απέτυχε παταγωδώς. "Η επίθεση", γράφει η αμερικανική εφημερίδα Washington Post, "ξασκέπασε τις αδυναμίες της υποστηριζόμενης από τις ΗΠΑ κυβέρνησης του Μαλίκι... Σε πολλαπλά επίπεδα, η επίθεση δυνάμωσε τον αντιαμερικανό σιίτη κληρικό Μοκταντά αλ-Σαντρ. Οι ΗΠΑ έχουν ξοδέψει πάνω από 22 δισεκατομμύρια δολάρια για να οικοδομήσουν τις δυνάμεις ασφαλείας του Ιράκ, αλλά αποδείχτηκαν πολύ αδύνατες για να δαμάσουν τους αντάρτες. Εκατοντάδες Ιρακινοί φαντάροι και αστυνομικοί εγκατέλειψαν τις μάχες... Ο Μαλίκι αναγκάστηκε να καλέσει τους Αμερικάνους και τους Βρετανούς για υποστήριξη...

Ενας ανώτερος αξιωματικός του Ιρακινού Υπουργείου Άμυνας, που μας μίλησε με όρο την ανωνυμία του, είπε ότι ο Ιρακινός στρατός είχε καταβληθεί από την δεύτερη κιόλας μέρα. «Φοβήθηκα ότι οι Ιρακινές δυνάμεις θα έσπαγαν» είπε.

Λιποταξίες

Ο επίσημος είπε ότι κατά την εκτίμησή του το 30% των ιρακινών στρατευμάτων εγκατέλειψαν την μάχη... Οι αντάρτες είχαν 12.000 με 15.000 μαχητές – χοντρικά τον ίδιο αριθμό με τον Ιρακινό στρατό. Αλλά βρίσκονταν στο έδαφός τους και αυτό τους έδινε σαφές πλεονέκτημα... "Οι εκτιμήσεις Ιρακινών στρατιωτικών επισήμων", γράφει μια άλλη αμερικανική εφημερίδα, η The New York Times, "για τον αριθμό των Ιρακινών αξιωματικών που αρνήθηκαν να πολεμήσουν κατά την διάρκεια της επιχείρησης της Βασόρας κυμαίνονται από μερικές δεκάδες ως πάνω από 100... Ανάμεσα σε αυτούς που απαλλάχτηκαν από τα καθήκοντά τους γιατί αρνήθηκαν να πολεμήσουν ήταν ο συνταγματάρχης Ραχίμ Τζαμπάρ και ο αντισυνταγματάρχης Σακίρ Κχαλάφ, ο αρχηγός και ο υπαρχηγός μιας ολόκληρης ταξιαρχίας... Αλλά οι περισσότεροι λιποτάκτες δεν ήταν αξιωματικοί..." Επίσημα η κυβέρνηση συνέχισε να επιμένει στην σκληρή της στάση.

Ο αλ-Μαλίκι έστειλε τελεσίγραφο στους αντάρτες να παραδώσουν τα όπλα τους μέχρι τις 8 Απρίλη, αλλιώς "θα αντιμετωπίσουν τις συνέπειες του νόμου". Και απείλησε τους λιποτάκτες με στρατοδικείο. Την ίδια ώρα, όμως, οι υπουργοί του έτρεχαν να συνθηκολογήσουν με τον αλ-Σαντρ. Ο αλ-Σαντρ συμφώνησε να σταματήσει τις εχθροπραξίες με τον όρο ότι και ο στρατός θα σταματήσει τις επιθέσεις και με αντάλλαγμα την απελευθέρωση των στελεχών του που βρίσκονται στις φυλακές και αμνηστία για τους μαχητές του στρατού του Μαχντί. Η κυβέρνηση δέχτηκε. Η συμφωνία κλείστηκε στην ιρακινή πόλη Κομ. Στις 30 Μάρτη ο αλ-Σαντρ κάλεσε τους οπαδούς του να σταματήσουν τις εχθροπραξίες. Λίγες ώρες

αργότερα η επιχείρηση του στρατού στην Βασόρα τελείωσε. Στο μεταξύ 600 περίπου Ιρακινοί είχαν χάσει τη ζωή τους είτε στην ίδια τη Βασόρα, είτε στις συγκρούσεις που απλώθηκαν τις επόμενες μέρες σε δεκάδες άλλες μικρές και μεγάλες πόλεις του Ιράκ.

Κίνημα

Ο πόλεμος και η κατοχή ξεσήκωσαν στο Ιράκ από την πρώτη κιόλας μέρα ένα τεράστιο και μαζικό κίνημα. Ξανά και ξανά εκατοντάδες χιλιάδες Ιρακινοί έχουν ξεχυθεί στους δρόμους –άλλοτε καλυμμένοι πίσω από κάποια θρησκευτική γιορτή, άλλοτε ανοιχτά– για να διαδηλώσουν ενάντια στον Μπους και τους συμμάχους τους και να απαιτήσουν να φύγουν τα στρατεύματά τους από την χώρα. Για τα ΜΜΕ της Δύσης, όμως, οι μαζικές αυτές διαμαρτυρίες ήταν πάντα, πρακτικά άφαντες. Ιράκ σημαίνει απλά και μόνο βία: σεχταριστικές συγκρούσεις, επιθέσεις, αντάρτικες ομάδες, όπλα. Οι απολογητές του "πολέμου κατά της τρομοκρατίας" ελπίζουν ότι, με αυτόν τον τρόπο, θα καταφέρουν να συκοφαντήσουν την αντίσταση και να ενισχύσουν όλες αυτές τις φωνές που προσπαθούν να μας πείσουν ότι η κατοχή είναι δικαιολογημένη.

Η ιρακινή αντίσταση, όμως, χρειάζεται τα όπλα. Χωρίς τον στρατό του Μαχντί οι δυνάμεις του αλ-Μαλίκι θα είχαν διαλύσει την αντίσταση των εργατών πετρελαίου –πνίγοντάς την στο αίμα. Χιλιάδες εργάτες από τις πετρελαιοπηγές και τα λιμάνια πολέμησαν αυτές τις μέρες πλάι στους αντάρτες του Μοκταντά αλ-Σαντρ. Η ηρωική τους αντίσταση –όχι μόνο στο σωματείο και την απεργία αλλά και στο οδόφραγμα με το όπλο στο χέρι– είναι αυτό που εξασφαλίζει στους εκατοντάδες χιλιάδες συμπατριώτες τους που θα βαδίσουν στη Νατζάφ την Τετάρτη τη δυνατότητα να κάνουν ειρηνική διαδήλωση μέσα σε συνθήκες κατοχής!

Εξέγερση στην σκιά της Ολυμπιάδας

Η εξέγερση που ξέσπασε στο Θιβέτ είναι προϊόν δεκαετιών εθνικής καταπίεσης. Η τελευταία φορά που υπήρξαν μαζικές διαμαρτυρίες ήταν το Μάρτη του 1989. Τότε οι διαδηλωτές κράτησαν το κέντρο της Λάσσα για τρεις μέρες πριν δεχτούν την επίθεση του κινεζικού στρατού και της αστυνομίας που σκότωσαν εκατοντάδες. Στην πρόσφατη εξέγερση η κυβέρνηση της Κίνας απέκλεισε τα ΜΜΕ από τη Λάσσα και συνοδικά την επαρχία Γκανσού και προχώρησε στη βίαια καταστολή σκοτώνοντας τουλάχιστον 80 ανθρώπους.

Πριν από το 1953 το Θιβέτ ήταν μοναρχία στην οποία κυβερνούσε ο Δαλάι Λάμα. Ήταν μια πάμφτωχη και γεμάτη ανισότητες χώρα με την πλειοψηφία του πληθυσμού να δουλεύει σαν δουλοπάροικος στους μεγάλους γαιοκτήμονες. Ο κινεζικός στρατός εισέβαλλε το 1953 και στην αρχή συνεργάστηκε με το Δαλάι Λάμα και τους γαιοκτήμονες. Αλλά καθώς ο κινεζικός στρατός άρχισε να αποκτάει όλο και περισσότερες εξουσίες προκάλεσε μια σειρά από εξεγέρσεις το Μάρτιο του 1959, που με τη σειρά τους οδήγησαν σε ένα μεγάλο κύμα καταστολής από τον κινεζικό στρατό αναγκάζοντας το Δαλάι Λάμα μαζί με δεκάδες χιλιάδες να καταφύγουν στην Ινδία. Η τωρινή εξέγερση ξέσπασε όταν οι Θιβετιανοί θέλησαν να τιμήσουν την εξέγερση του 1959.

Αποικιακό καθεστώς

Τη δεκαετία του '60 η Κίνα επέβαλλε ένα αποικιακό καθεστώς στο Θιβέτ που οδήγησε σε μαζική πείνα χιλιάδες ανθρώπους αναγκάζοντάς τους να εγκαταλείψουν τις παραδοσιακές τους καλλιέργειες για να στραφούν σε μονοκαλλιέργειες. Λίγο αργότερα με την «πολιτιστική επανάσταση» έγιναν επιθέσεις ενάντια στις πολιτιστικές και τις θρησκευτικές παραδόσεις των Θιβετιανών. Άνθρωποι δέχονταν επιθέσεις στο δρόμο επειδή φορούσαν τις παραδοσιακές τους στολές.

Η οικονομική ανάπτυξη των τελευταίων χρόνων προσπέρασε τους Θιβετιανούς. Στις πόλεις οι νέες δουλειές καλύφθηκαν από κινέζους και

άλλες εθνικές μειονότητες – γι' αυτό και το μένος των διαδηλωτών ενάντια στις κινεζικές ιδιοκτησίες στην πρόσφατη εξέγερση. Στην ύπαιθρο ένα πρόγραμμα μαζικής μετεγκατάστασης ολόκληρων χωριών χωρίς τη θέλησή τους δημιούργησε ανάλογη δυσαρέσκεια οδηγώντας πολλούς να τα εγκαταλείψουν.

Μπροστά στους Ολυμπιακούς οι ηγέτες της Κίνας θέλουν να αποδείξουν ότι είναι παγκόσμια δύναμη και επιδιώκουν να κρύγουν όλες τις άσχημες πλευρές της οικονομικής ανάπτυξης της Κίνας. Στο Θιβέτ ο κινεζικός στρατός μπορεί να κατέστειλε την εξέγερση και να κατάφερε να επιβάλει διεθνές εμπάργκο ειδήσεων. Αλλά η εξέγερση δημιουργεί μια τεράστια διεθνή υποστήριξη στο κίνημα ανεξαρτησίας του Θιβέτ. Αυτό συμβαίνει την ίδια στιγμή που η Κίνα παρουσιάζει το χειρότερο πληθωρισμό των τελευταίων 12 χρόνων. Τα προβλήματα της κυρίαρχης τάξης στην Κίνα πολλαπλασιάζονται.

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

«Σαν τη βροχή πριν πέσει»

Τζόναθαν Κόου

Της Τζένης Φρυδα

Όταν κάποιος κατέχει το θέμα του, ότι και να είναι αυτό, είναι σε θέση να το περάσει στους άλλους με ποικίλους τρόπους και κυρίως με απλότητα, σεβασμό και σεμνότητα προς το αντικείμενο και προς τους άλλους. Γι' αυτό νομίζω, όταν τέλειωσα το μυθιστόρημα του Τζόναθαν Κόου «Σαν τη βροχή πριν πέσει» που έχει χαρακτηριστεί σαν ένα «συγκινητικό μυθιστόρημα» είχα την αίσθηση πως είχα διαβάσει κάτι πολύ παραπάνω από ένα καλογραμμένο και καλά δομημένο «δυνατό και μελαγχολικό» μυθιστόρημα. Είχα την αίσθηση πως είχα διαβάσει ένα μαρξιστικό δοκίμιο, κι ας μην αναφερόταν σε εργατικούς αγώνες, σε απεργίες ή κόμματα, κι ας μην αναφερόταν σε κριτικές πολιτικές κατάστασης.

Η αποστασιοποιημένη διήγηση της ιστορίας τριών γενεών γυναικών με σηματοδεδμένα παιδικά χρόνια, στο δεύτερο μισό του 20^{ου} αιώνα, το βαθύ αίσθημα της μοναξιάς, η σχέση μητέρας – κόρης και το φορτίο πόνου που μεταφέρεται από τη μια γενιά στην επόμενη, μέσα από τις σελίδες του βιβλίου μάς κάνει εύκολα κοινωνούς της αντίληψης ότι «οι άνθρωποι φτιάχνουν την ιστορία τους αν και σε συνθήκες που δεν έχουν δημιουργηθεί από αυτούς».

Χωρίς να σου επιτραπεί να ταυτιστείς και να συμπάσχεις με κανέναν από τους χαρακτήρες ξεχωριστά, ταυτόχρονα, μέσα στο παζλ της διήγησης ανακαλύπτεις τα κενά όπου βολεύονται κομμάτια του εαυτού σου και των συνανθρώπων σου μέσα στο σύστημα.

Η Ρόζαμοντ, ηεσθία, ηλικιωμένη και μόνη πια, έχει αποφασίσει να τερματίσει τη ζωή της. Μια αίσθηση υποχρέωσης υπαγορεύει την τελευταία πράξη της προτού αυτοκτονήσει. Χρησιμοποιώντας 20 φωτογραφίες, ηχογραφεί σε ένα μαγνητόφωνο την ιστορία γυναικών που ανήκουν σε τρεις διαδοχικές γενιές με συγγενικές σχέσεις μεταξύ τους και απευθύνεται σε μια τυφλή νεαρή γυναίκα, την Ιμοτζεν, της οποίας τα ίχνη έχουν χαθεί και αποτελεί τον τελευταίο κρίκο αυτής της αλληλοσυστήσεως.

Περιγράφοντας μία μία τις φωτογραφίες, η Ρόζαμοντ διηγείται και περιγράφει καταστάσεις και συναισθήματα, συνδέει πρόσωπα, εξηγεί και αποκαλύπτει και ενώ η ηχογράφηση και οι αποκαλύψεις γίνονται για την τυφλή Ιμοτζεν που πρέπει επιτέλους να μάθει όχι μόνο πώς τυφλώθηκε αλλά και ποιες ήταν οι δυνάμεις που οδήγησαν στην τύφλωσή της, είναι συγχρόνως μία διαδικασία δική της και για τον εαυτό της.

Στην αρχή της ηχογράφησης, προσπαθεί να εξηγήσει στην Ιμοτζεν τι θέλει να της δώσει:

«Αυτό που θέλω να σου δώσω, Ιμοτζεν, είναι, πάνω απ' όλα, μια αίσθηση της ιστορίας σου, μια ιδέα της προέλευσής σου και των δυνάμεων που σε έπλασαν».

«Θέλω να ξέρεις πως ήταν εξωτερικά οι άνθρωποι που έζησαν πριν από σένα, τα σπίτια όπου κατοικούσαν, τα μέρη όπου πήγαιναν. Αν αποκτήσεις επίγνωση αυτών των πραγμάτων, αν μπορέσεις να τα φανταστείς στο μυαλό σου, τότε αυτό θα σου προσφέρει τέλος πάντων, θα σου προσφέρει κάτι, ελπίζω. Θα σου προσφέρει ένα πλαίσιο ώστε να μπορέσεις να καταλάβεις τα δύσκολα, τα επώδυνα πράγματα που θα ακούσεις στο τέλος.»

Το πιο συγκινητικό μέρος του μυθιστορήματος είναι η προσπάθεια της Ρόζαμοντ, σαν τελευταία πράξη πριν πεθάνει να δώσει στην Ιμοτζεν την «ταυτότητα» της, το πλέγμα μέσα από το οποίο προέρχεται, να εξηγήσει συνισταμένες, να αποκαλύψει κλειδιά για να μπορέσει να κατανοήσει τα τρομερά που συνέβηκαν. Μέσα από ένα μυθιστόρημα, μια μαρξιστική θεώρηση των ανθρώπινων σχέσεων και ένα ξεσκεπάσμα της τραγικότητάς τους.

Ολυμπιακοί αγώνες της ντόπας και της καταστολής

Πριν μερικές μέρες, η ελληνική αστυνομία «τσουβάλιασε» κυριαρχικά τους ακτιβιστές που διαμαρτυρόνταν για την καταστολή του κινέζικου καθεστώτος στο Θιβέτ, στη διάρκεια της τελετής για την αφή της ολυμπιακής φλόγας. Ομως, οι ίδιες σκηνές, σε ακόμα μεγαλύτερη κλίμακα ξετυλίγονται όπου περνάει το «σύμβολο» καθώς οδεύει προς το Πεκίνο.

Το Σάββατο εκατοντάδες διαδηλωτές χάλασαν την φιέστα στο Λονδίνο, με την αστυνομία να χτυπάει και να κάνει συλλήψεις. Μετά ήρθε η σειρά του Παρισιού. Η αστυνομική συνοδεία της φλόγας, αναγκάστηκε να την σβήσει πέντε φορές και να τη μεταφέρει σε ένα ειδικό ηεωφορείο, αφού σε πολλά σημεία βρέθηκε αντιμέτωπη με διαμαρτυρίες και μπλόκα των διαδηλωτών.

Η διαδρομή που θα καταλήξει τον Αύγουστο στο Πεκίνο είναι η μεγαλύτερη στην ιστορία των Ολυμπιακών Αγώνων και στη διάρκεια θα γίνουν 21 «στάσεις» σε έξι ηπείρους. Το βέβαιο είναι ότι οι σκηνές σαν του Παρισιού θα επαναληφτούν πολλές φορές.

Την ίδια στιγμή που εκτυλίσσονταν αυτές οι σκηνές, οι εφημερίδες και τα κανάλια στην Ελλάδα βοούν από ένα ακόμα «ολυμπιακό» σκάνδαλο. Οι έντεκα από τους δεκατέσσερις αθλητές της εθνικής της άρσης βαρών, της πρώτης «ντρημ τημ», πιάστηκαν ντοπαρισμένοι με αναβολικά στον έλεγχο που έγινε από τη WADA.

Το «κοκτέιλ» των ουσιών που ανιχνεύτηκε στο πρώτο δείγμα, είναι πραγματικά εντυπωσιακό, είναι υπεραρκετό να σκοτώσει ακόμα και ελέφαντα, σύμφωνα με τα ρεπορτάζ των εφημερίδων. Και η αποκάλυξη του δείχνει ποια είναι τα θεμέλια και του «ολυμπιακού ιδεώδους». Οι αθλητές και οι αθλήτριες χρησιμοποιούνται σαν άλογο κούρσας για κερδηθούν μετάλλια προς «δόξαν του έθνους» και των χορηγών....

Αθλωστε δεν είναι η πρώτη φορά. Παραμονές της Ολυμπιάδας του 2004, στην Αθήνα, είχε βγει στη φόρα το ντοπάρισμα του Κεντέρη και της θάνου, με εμπνευστή τον «μάγο» και «επιστήμονα» προπονητή Τζέκο. Ο Σαμπάνης, τρις ολυμπιονίκης της άρσης βαρών, βρέθηκε κι αυτός θετικός στην τεστοστερόνη και αναγκάστηκε να επιστρέψει το χάλκινο μετάλλιο που είχε κερδίσει. Τέσσερα χρόνια μετά τίποτα δεν έχει αλλιάξει, παρά τους όρκους περί του αντιθέτου και τα πορίσματα της διακομματικής επιτροπής.

Σκάνδαλο

Είναι πραγματικά γελοίες οι προσπάθειες που γίνονται

για να καλυφτεί το σκάνδαλο. Ξαφνικά, η κινέζικη εταιρεία που εφοδιάζει την ομοσπονδία άρσης βαρών με «συμπληρώματα διατροφής» έστειλε μια επιστολή που ζητάει «συγγνώμη για το τραγικό λάθος» –δηλαδή ότι οι το σκεύασμα με τις ουσίες προοριζόταν για αθλού και στάληθηκε κατά λάθος στην Ελλάδα.

Η Ολυμπιάδα του καλοκαριού είναι μια τεράστια επιχείρηση του καθεστώτος του Πεκίνου να προβάλλει την οικονομική και πολιτική του δύναμη σε όλο το κόσμο. Γι' αυτό δεν θέλει να χαλάει αυτή η διαφήμιση με «ηεπτομέρειες» όπως η καταπίεση στο Θιβέτ, και όχι μόνο: τα μεροκάματα της πείνας, η στέρηση των δημοκρατικών δικαιωμάτων, είναι η βάση του «θαύματος» των σταθινικών της αγοράς που κυβερνάνε τη Κίνα.

Σ' αυτή την επιχείρηση έχουν συμμάχους και συνεταιρούς. Κυβερνήσεις όπως του Μπους, που μπορεί να έχουν τους ανταγωνισμούς τους με την Κίνα, αλλά ταυτόχρονα και μεγάλες οικονομικές σχέσεις. Την κυβέρνηση του Καραμανλή και το ελληνικό εφοπλιστικό κεφάλαιο που έχει τεράστια συμφέροντα, μεταφέροντας πετρέλαια και εμπορεύματα ανάμεσα στη Δύση και τη Κίνα.

Όλοι αυτοί θα μας ήνε ότι τον Αύγουστο το «ολυμπιακό πνεύμα» θα μετακομίσει στο Πεκίνο και μαζί του τα ιδανικά της «ευγενούς άμιλλας» της ειρήνης και της φιλίας. Ομως, αυτό που αποδεικνύεται και με τα σκάνδαλα της ντόπας και με τις διαδηλώσεις ενάντια στην καταστολή του κινέζικου καθεστώτος, είναι ότι οι Ολυμπιακοί Αγώνες ήταν και παραμένουν μια βρόμικη επιχείρηση για το χρήμα και την εξουσία των ισχυρών αυτού του πλανήτη.

Για επικοινωνία τηλ: 22349959, 99698503, 99625620

email:wd@workersdemocracy.net, www.workersdemocracy.net